

619
1966

ეროვნული
ბიბლიოთეკა

ქართული

№ 10 ოქტომბერი 1966 წ.

პროლეტარებო აველა ქვეყნისა, შერბოლით!

ეკოა

№ 10 (183) ოქტომბერი, 1966 წ.
 გამოცემის XVI წელი.

ყოველთვიური საზოგადოებრივ-პოლიტიკური და სალიბერალური-სამხანაური ჟურნალი

30 სექტემბერს გაიმართა საქართველოს კომუნისტური პარტიის ცენტრალური კომიტეტის, საქართველოს სსრ უმაღლესი საბჭოს პრეზიდიუმის და მინისტრთა საბჭოს საწევრო სხდომა. რომელიც მიეძღვნა შოთა რუსთაველის დაბადების 600 წლისთავს.

ს უ რ ა თ ე : სხდომათა დარბაზი.

ფოტო თარბან პარხაძისა

— სტიინგეი მომცილო, იქრან-ოფეშეი!

...ოცდაექვსი და ერთი“ მართლად გულდაშველა წიგნია

აქას მე წყადლე! ნაწვეტ-ნაწვეტად ჩავევსის ეს საუბარი პლანტაციის ბოლოში, სადღეც ახალი წიგნები მოუტანიათ, იქვე გაურულია და გაბურბული ვაჭრობა გამართულა, გამარადველი ვეღარ აუღის მუშტარს, ირჩევენ წიგნებს, ერთმანეთს არს უზიარებენ (სურათი 1).

პირველი მგზაიები უოველოვის სახლეონად გამოსულან საშობლოს წინაშე, ისინი მუდამ პირველნი იუვენ პირველია და მოწინავეთა შორის, წელს კი მათ თავიანთ აღბრინდელ გამარჯვებებსაც გადაეპარბეს.

მახარაძის რაიონში წელს ჩაის არიანხული უხვი მოსავალი მოვიდა. აქაურმა მგზაიებმა ჭერ კიდევ ავესტოში, ჩაის ფოთლის კრეფის სეკონის დამოაგრებამდე რამდენიმე კვირი აღდრე, შეესარულეს სახელმწიფო გეგმა. ჩაის ვადაშეშავებულ ფაბრიკებს მათ 87.800 ტონა „შეწანე ოქრა“ ჩააბარეს.

მახარაძის ჩაის პირველი ფაბრიკა დღეული საშუალოდ ას ტონამდე წინდღეულს ამუშავებდა. ჩაის ფოთლის კრეფის ვაცხარებულ სეკონში კი, როცა რაიონის კოლმეურნეობებსა და საბჭოთა მეურნეობებში ზღვასვითი მოხვევდა დუფენი, ფაბრიკა სამცხლიან მუშაობაზე გადავიდა და დღე-ღამეში 120-125 ტონა ნედლეულის ვადაშეშავებას აუდიოდა.

შორს არის წახული ჩვენი მგზაიების სახელი. მათ სანახავად ჩაშოდიან არა მარტო საბჭოთა კავშირის შორეული კალაქებიდან, არამედ სასეღვარგართული ქვეუნებდანაც. ჩამოდიან ჩაის სპეციალისტები, მწერლები, ეურნალისტები; დღეს მგზაიებთან სტუმრად არიან პოლონეთის ტელესტუდის ოპერატორები. პო-

10074

საქიანა ჩხაიჭის სტუფაზი

ლინელებს ჩაი მარტო დამაბ ტიტატებში შეხვეული უნახავ; და აი, ახლა კი შესაძლებლობა ექნებათ ეს ვეება პლანტაციები თავიანთ ხინეში, ტელეეკრანებზე იხლოონ. ამიტომ მიხედვან ოპერატორები ტატთანა ჩაიჭის, სამი კაცი იღებს, ერთი კი ვადაციციები იჭერს რადაცა უბის წიგნაში (სურათი 2).

აი, თვითონ ტატანაც, სოფელ „შროში“ საუკეთესო მგზაიე (სურათი 3).

ოპერატორები, ვადლებს შემდეგ, თავიანთი ახალი კინორაყვეის მოავარ ვების ესტუმრენ. სტუმრის როგორი დახვედრა იცის ტატთანა, ამაზე აქ დაბეჭდილი სურათი მეტყველებს (სურათი 4).

გვიანებებს პოლონელებზე ნაკლებს როდი აინტერესებთ თავიანთი თვითონ იხლოონ ჩაის პლანტაცია და აი, ახლავარდა ასპირანტს — ჩანს იოაბის ლუნებს, რომელიც ქობულეთში ისვენებდა, შემოხვევა მიეცა ეს

საუკეთესო მგზაიე
სახ. საბ. რესპუბ.
გიხლიროთაძე

სეზონის გაიწვია

1905 წლის დეკემბერში, როცა რუსეთის იმპერიაში რევოლუციის გარდაცვლილი გიზგიზებმა, რევოლუციის მებრძოლებმა შეიტყვეს, რომ გაგრის მახლობლად, სოფელ ალაბაძისში, თავად ინალ-იფანს მამულში გამართულ საწყობში დიდძალი იარაღი ინახებოდა.

1905 წლის 23 დეკემბერს, გვიან ღამით, ინალ-იფანს მამულს სამი შეიარაღებული კაცი მიადგა. ახლად მოსულებმა უსაბურღო ჩაიგდეს ხელში იარაღი ნაწილი გადაზიდეს და ვიდრე თავადის შინამოსამსახურებები გონზე მოსვლას მოასწრებდნენ, თავლას და ხელს შუა გაუჩინარდნენ ზღვაში.

ღამე თენდებოდა, როცა იარაღით დატვირთული ნაწი გუდაუთის მახლობლად სანაპიროს მიადგა. ზღვა ბოხოჭობდა. აზვირთებული სტეპა გამეტებოთ ეტლებოდა ნავს და ნაპირთან მიდგომის საშუალებას არ აძლევდა.

ღროს დაჯარგვა აღარ შეიძლებოდა. გრუზაშიაინა ახალგაზრდა კაცი სწრაფად მოეთათბირა ნაწი მსხლამ მგებობრებს, თოვლნარევი წვიმით დასველებული ტანსაცმელი შეისწორა და ეინოლეთი ციე წააღობა გადაეშვა.

სურვილი შეტყობდებოდა. ახლად გაცნობილმა მგებობრებმა — თიხისძე-ლმა მარინა ხარატიშვილმა და დას-კენუნელი სახლის ექიმმა მერა ჩხაიძემ სოფელ მელდელდარში წამოიყვანეს. პლატაიკოში რომ მოვიდნენ, ბედზე სწორად კალმურენოზის თავმჯდომარეს შოთა ბაბილოძეს გადაეყარნენ (სურათი 8).

ამ სოფელშიც ნაკლებად როდი უპაიით ტეზურის მოხელა. მგებობრებს მართო წიგნები როდი უყვარო, არამედ სიმღერა და ცეცხლოვანი ცეკვა-თამაშები. ვერია ზომკრიმანულისა და ფერხულის სამოხილთა. კოლმურენოზის თავისი თვითმოწყვდი ანსაშლი ჰუაგს — რა სიმღერა და ცეცხვი გინდა — იქვე, პლატაიკოში შეტყობდებნენ (სურათი 8).

ტექსტი და ფოტოები
დ. კრიმსკისა

ეს ახალგაზრდა და კეთილ თრფიანიკი იყო. სიბუნების ბოლშევიკებმა ორგანიზაციამ რუსი მკითხველი, რომ თავად ინსტიტუტში იარაღი იმან-ბოლა, გადაწყვიტა, რადეი არ უნდა დასჯილიყო, ხელში ჩაიგდო იგი. გე-ვის შემუშავება და განხორციელება სერგო ორფიანიკის დავებდა.

...სერგომ, როგორც იყო, გააღწია ნაპირამდე.

რამდენიმე ხნს შემდეგ იგი წითელი რაზმის მებრძოლებთან ერთად, სა-ნაპირზე დაბრუნდა. მებრძოლებმა ნივთები გადმოტყვევითელი იარაღი სწრა-ფად დაინაწილეს და ტყეში შერგეს თავი.

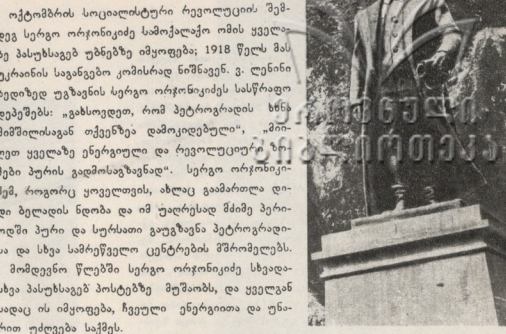
სერგომ და მისმა ორმა ამხანაგმა ნაგში დარჩენილი იარაღი ურეშზე და-აწყეს, ნაბადი წაადგარეს და ის იყო სოფლისაგან მიმავალ გზაზე უნდა გასუ-ლიყვნენ, რომ მიუღოლდნენ და მათგან მომავალ ქაჯაკებს გაივაცარნენ.

ასე დააპატიმრეს პირველად 19 წლის უბატი სერგო ორფიანიკი.

კომუნისტური პარტიის და სამბოლო სახელმწიფოს გამოჩენილი მოღვაწე გრიგოლ (სერგო) კონსტანტინეს ძე ორფიანიკი დაიბადა 1886 წლის 28 ოქ-ტომბერს, შორაანის მაზრის სოფელ დორეშში.

1903 წელს იგი რსდმპ პარტიის წევრი გახდა და მთელი გატაცებით ჩაება რევოლუციურ საქმიანობაში.

აღზარდებისა და თბილისის პარტიულ ორგანიზაციებში არალეგალური მუშაობა, ბაქოში დავადავი რევოლუციური მოღვაწეობა, ცვლა დაპატიმ-რება, სამუდამო დაღასახლების ადგილდან — ციხიერიდან გამოქცევა, ბაქოში დაბრუნება და რევოლუციური საქმიანობის გაგრძელება, ირანში საგანგებოდ ჩასვლა და ადგილობრივი რევოლუციონერებისათვის დახმარების გაწევა, რე-ნინის დავალებით რუსეთის მსხვილ სამრეწველო ცენტრებში მოგზაურობა და პარტიის VI კონფერენციის მოწვევას ორგანიზაციისათვის დაუღალავი მუშა-ობა... ასეთია სერგო ორფიანიკის რევოლუციური მოღვაწეობის სახელოვანი გზა.

იოტომბრის სოციალისტური რევოლუციის შემ-დეგ სერგო ორფიანიკი სამოქალაქო ომის ყველა-ზე პასუხსავე უნებურად იმყოფება; 1918 წელს მას რუსეთის საგანგებო კომისარად ნიშნავენ. ვ. ლენინი ზედხელს უგზავნის სერგო ორფიანიკის სასწრაფო დეპუტატს: „გახსოვდეთ, რომ პეტროგრადის ხნს შიმშილისაგან თქვენზე და მოკიდებულა“, „მო-ღლეო ყველაზე ენერგიული და რევოლუციური ზო-მები პურის გადმოხსნავენა“. სერგო ორფიანი-კიმ, როგორც ყოველთვის, ახლა გამართა და დი-დი ბეღლის ნივთი და იმ უღრესად მძიმე პერი-ოდში პური და სურსათი გავრავანა პეტროგრადის-სა და სხვა სამრეწველო ცენტრების შრომელებს.

მომდევნო წლებში სერგო ორფიანიკი ცვლად-სხვა პასუხსავე პოსტებზე მუშაობს, და სხვადა-სადაც ის იმყოფება, ჩვეული ენერგიითა და უნა-ირი უძლებდა საქმეს.

იო რას წერდა „პრავდა“ 1939 წლის 19 თებერვალს: „ცენტრალური სა-კონტროლო კომისიის თავმჯდომარისა და მუშათა და გლეხთა ინსპექციის სა-ხალხო კომისრის პასუხსავე თანამდებობებზე ორფიანიკი მუშაობდა გამოირჩეოდა თავი-სი არჩევისეული სიმბავილე, ლომსებური სიმამაცე, პირდაპირობა და ერთ-გულება ბოლშევიკების სახელოვანი ტრადიციებისადმი“.

სერგო ორფიანიკის სახელოვანი განმეორად არის დაკავშირებული სოცია-ლისტური გეონომიკის ხერხეზლს — მძიმე მრეწველობის განვითარების საქმე. სერგო ორფიანიკი მუშაობს ლდოს ისეთი დიდი პატივისცემა და პოპულარობა მოიპოვა, რომ ხალხი მას სიყვარულით „რენის კომისარს“ და „მძიმე მრეწველობის მეთაურს“ ეძახდა.

სერგო ორფიანიკიმ ბოლშევიკ-ლენინის წესდინებაზე გზა გაწეო, მთელი თავისი ნიღი და ენერგია შრომითი ხალხის სამსახურს შევლია. იო ამიტომაც არის, რომ ჩვენი ქვეყნის მშრომელები ასეთი სიყვარულით აღნიშ-ნავენ მისი დაბადების 80 წლისთავს.

სერგო
ორფიანიკი

კვლევ მიზნბ

ჩველს ანგრევენ,
ახალს ქვეთაინ
უფარდებებს გადახორიან.
ჩაქურს სცემენ, უნან შვიან,
პარუნდებთან დაბით ვვიან,
პაროლა... შრომა... შროლოდ ლუნან!
ხალიხი და აღმადრენა!
ადერ, კარგია!
ადერ, შარდია,
დასტრიალებს ირველიო ჩარებეს,
ადერ სწრაფი და ჭობარდ-
აწესრიგებს სარწუფე არხებს!
ყველა ძიება, აღმოჩენა!
სირცხვილია ჩამორჩენა!
და თუ მანაზე სივალაზე,
დაცხველი მტრისგან მახე-
ეგათუ და გადალახე!

მის უნახავს

ვის უნახავს მუდღარიობა,
რომ მეც სადმე შენახა?
ყვავილების მწვერვალზე
ცდვიო გადაქვლანა?
შუაგზაზე დაიბადე,
ვიღარ ვტყუარცნე ქანადი
ინება ჩემს ლექს შერჩიბლდეს
სიცოცხლდ და ნავარდი!
რომ ჩემს შემდეგ დააღწერონ
მანგი მოსაგონარი;
გზაგარე მისურგინ მუდღარიობა,
შესენა შესანდობარი!

ფლავაკი იყო

როგორც მძვრწვი ხილმანაგ, ჩააქვს ცემა
და ვერა ვაშლიან, თუ იგი ქვა არ დაამხვარიბ,
ისე ეც ხახე ალბეჭდა ჩემს არხებში
და სულ იქნება, სანან ვუწერი ნათოდ შვის სხივებს.
დამტოვე, მაგრამ ჩემთან მაინც ხარ განუდრელი,
როგორც მუშენება ამოტროლო ქანდაცებაში;
ისევე შენგან ვარ ახავი და ქვემოუხრელი,
შენ მებნებარბე სახელო ამღერებაში!
თუქცა ჩემს გულში რითი სინი მანც ქვითინებს...
რადგან სიზმარი მხოლოდ დაწად იმედს მომადენს,
ეს, სანატრელი, შენი ყოფნა უღაბარი იყო
და მოვინება იმ უღაბარბა ანალორიაგანეს!

როცა პირველყოფილმა ადამიანმა კუთხის ნატეხი-დან ცხელი გამოკვება მან, რა თქმა უნდა, ჯერ არ იყო, რამ ბარბარულ პირველ ქიმიურ ცდებს და სასურველს უფრო უაღრესად საჭირო შედეგებზე. ეს იყო კაცობრიობის გარეგანზე, მას შემდეგ კიბია, როგორც „პრაქტიკული მეცნიერება“, მშობე-მამად, ტანჯვითა და წაღებით და მანც ჯიუჯად იდგენდა უნეს ადამიანის უკვლავლად ცხოვრებაში. მიიღო და წლები, სასურველი და თანდათან ნათელი ხდებოდა, რომ კიბის გარეშე შეუძლებელია ცხოვრება; კიბია უფროდ იბერობდა ახალ და ახალ უფროდებზე, იბერობდა მრეწველობაში, სოფლის მეურნეობაში, მედიცინაში, მაგრამ რატომღაც მუდამ თვალს აჩივებდა ისეთ ფრიალ მწიწნელთან „წერილმანებს“, როგორც იყო ადამიანთა საყოფაცხოვრებო საჭიროებანი. ამ მეცნიერებას თითქმის არ სურდა „საოჯახო კიბიად“ გადაქცეულიყო. და მაშინვე კი, როცა შეიწყალეს კვამლის და ნავთობისაქანს კაცივით მიღება, ადამიანი კვლავინდებურად მამაპატრიარქის რეჟიმსად სარეცს, როცა მანქანების ფოლადის ნაწილებს ცვლიდნენ ბეგად უფრო გამძლე ქიმიური ნაერთები. იკახებოდა კვლავინდებურად სახლითა და ცხელი წელიწადს დასრულებს, პირველყოფილი წესით აკახებულდნენ პერანგებსა და სურტებს და გასაფლავდნენ მწერების დენაში საცილი აშურადღებდნენ ბინებს.

და აი, ადამიანი გადაწყვიტა გამოეცინებია კიბია იქნას საჭიროებისათვის; მაგრამ ჯერ მანც გაურკვეველი იყო მისი იდეტიანობა და ეს საქმე თავდაპირველად წარღო საწარმოებს მიაღწია. სულ მალე მალაზობაში გამოჩნდა რაღაც სისითი სახე ბოთლები, რაღაც ფხვინვლები გატენილი მუყაოს კოლოფები, არა მშაფავდენი, შეუხდენი, მაგრამ ფრიალ საჭირონი. მათთან ერთად უკვე გაიყვანა ხალხში ახალი სახელწოდებები „ნიდე“, „ბერსოლი“, „გამა“ და ა. შ.

ახე დაიწყო „საოჯახო კიბია“.

Handwritten signature: P. N. N. N.

თბილისის მალაზობაში პირველად რომ გამოიტანეს გასაყვად სხვადასხვა ხარეცი ფხვინვლები, დესინქტირები, გასახმებელი და გასაპირიდებელი-გახსოვრებელი სითხეები, დიასახლბებმა ჯერ იცვას თავილი შეხედეს მათ. მაგრამ ცხოვრებამ თავისი გატანა და ახლა უკვე აღარ არის ისეთი იქნას, სადაც კიბიას თავისი მადლიანი დეხი არ ჰქონდეს შედგენილი. დიასახლბები თანდათან დაუმეგობრდნენ მას და მიაქედნენ ამ მალაზობებს.

მაგრამ ძველი არტელები საქმეს ვეღარ აუდიოდნენ, თანაც პროდუქციას ხშირად უხარისხობს და უფურცად უშვებდნენ.

და აი, ამ ერთი წლის წინაი, ამ პატარა არტელების მანაზე შეიქმნა ახალი ქარხანი, რომელსაც საყოფაცხოვრებო კიბის ქარხანა დერქვა. ამიერიდან მას უნდა უზრუნველყო მისახლბების მწარდ მობოხნილება „საოჯახო კიბის“ პროდუქციით. ეს კარგი და დროული საქმე იყო. გაუმჯობესდა პროდუქციის ხარისხი და ეფექტიანობა, გახარდა მისი რაოდენობა. მაგრამ მიუხედავად ამისა, იგი უფრო ნაკლებად იზიდავდა მომხმარებლებს, ვიდრე უცხოეთიდან შემო-

ტანილი გასარეც-გასახმებელი და გასაპირიდებელი-გახსოვრებელი საშუალებანი.

რამოდ უნდა მომხდარიყო ეს სწორედ ამის გამოხარკვევად ვებტომებო ჩვენ ზემოხსენებულ ქარხანას.

აგვალის შარაზაზე, ერთსაოფლიანი კორპუსებით შემოყავებულ ეროში იხე იყო დაბრკოვლილი ცარიელი ბოთლები, ხისა თუ ლითონის კასრები, რომ პირველად ცოცა არ იყო, შეუცნობელი — დენის ქარხანაში გვერდის თაყ. სულ მალე დირექტორი ვახტანგ ჭეჭუბიძე დავინახე, მან თავის კაბინეტში მაცაქვია.

ვახტანგე ახალგაზრდა კაცია. თავისი საქმის კარგი მცოდნე. სულ რაღებნიმე იყვია, რაც სათავეში ჩაუდგა ქარხნის სამსახურიან კოლექტივს.

ახლა ეს ქარხანა უფლებს სხვადასხვა დანიწულების მანტრებს, ლექს „ნიდეს“, „ბერსოლი“, „გამა“, „ნიცილი“ და სხვა სარეც ფხვინვებს, მეღამს, შახს, ფხვინვებს, ჰიდრომანტრუმ სითხებს და სხვ. სულ იდებლივს სახეობის პროდუქციას, რომლის თითქმის ნახევარი რესპუბლიკის გარეო ვაჭის. ახე რომ, ეს სახეი კაცია კეთილდანიდობიერად ემსახურება მილიონობით ადამიანს. მარტომ წლის წინა რვა თვის გვემა ქარხნის კოლექტივმა 25 ავანტიკოსათის შესრულა, ბოლო თვის ბოლოსთვის ზეგვებით გამოიშვა კიდევ 65 ათასი მანეთის პროდუქცია და სახელწოდებო მისცა 237 ათასი მანეთის მოცემა.

სულ კი წელიწადში 8 მილიონი მანეთის პროდუქციას აძლევს ეს ქარხანა მომხმარებლებს. მისი პროდუქცია ახარბით არ ჩამოუვარდება უცხოურს. პირიქით, სწირად სწობია კიდევ მას. მომხმარებელი კი მანც უფრო უცხოურს იტანება.

რა არის ამის მიზეზი?
— ჩვენი პროდუქცია ენობეცურა თვალსაზრისით უხარისხობა, — გვეუბნება ვ. ჭეჭუბიძე, ჩვენ, ცოცა არ იყო, გაიკუმბული ვარბობი. ყველაფერი ყველაფერი, მაგრამ ამ ფხვინვლებსა და სითხეებს არ სტრებიტა უნდა მოეხოხობოს!

— საზედ მავაშია, — გულის ტკივილით განგარბობს დირექტორი, — სამწუხაროდ, სწორედ ახვედ ფაქტობდნ ეს ადამიანებუი, ვისზედც ბევრი რამ არის დამოკიდებული ამ საქმის მოხაჯარბებლად.

ლაბორანტი ზაირა გაფრინდამილი (მარცხნივ) და ლაბორატორიის უფროსი ლეზა ხუხუნაშვილი ამოწმებენ ახალ ქიმიურ შენაერთს.

მან კარადიდან გადმოიღო პატარა ბოთლი, სწორედ ისეთი, აფთიაქებში წამლებს რომ ასამაინ ხოლმე, ბოთლებს მიწებებული აუ უფროდ დაბეჭდილი წარწერა. შეზღვევ მის გვერდით პოლიეთილენისგან გაკეთებულ მტვად ლამაზი და სამარად მოხერხებული ხაილი-პუდვერისატარი დადდა.

— ირავე ჭურჭელში ერთი და იგავე დინწუნებისა და ხარისხის მინის საწმენდი სოხვა, — ავიხსნა მან, — მაგრამ ამა უზედევი რამხელა განსჯავებათ მათ შორის. გარდა იმისა, რომ ჩვენი გამოუწვდილი ასე უღიმღამოდ და უფეროდ გამოიყურება, მისი გამოყენებაც უფრო მოუხერხებელია. სიხისი ხამას აჩვენებს ასევე და ისე წმენდ მინას, მაშინ, როცა ეს თვალწარმტაცო გვიჩვენებდა ჭურჭელიც ესტეტურად სიამოვნებასაც განიჭებს და ხეგრად უფრო მარტივად გამოიყენება. საქმარისათვის თვითონ ბოთლს მოუერთო ხელი და სოხვით დაიხისი მიესხურება მინას, აი, რატომ ეძინება მას მყიდველი — სილამაზისა და მოხერხებულობისათვის.

რავა გვეტყობოდა. ჩვენ გადავიღეთ ირავე ბოთლის სურათი და ავიტე ვებ-ქდავთ, რომ მკითხველებისათვისაც ადვილად მისახვედრი იყოს ქარხნის დირექტორის ზეშაილი.

— ენაში დაგროვილი ბოთლები და კოლოფები სწორედ ამის შედეგია, — განაჩიო ვ. ჭეჭხომებ, — სხვა გზა რომ არა გვაქვს, თვითონ ვუდღულობთ ბოთლებს, სადაც მოგვხვდება, თუნდაც კოლოფებსაც თვითონ ვაკეთებთ. მართალია, ახლანდელ დავდვით არცერთი პოლიეთილენის ტარის დასამზადებლად, მაგრამ ეს მხოლოდ ჩვენი პრაქტიკის ნაწილი თუ იყოს; თუმცა თუნდაც კოლოფებს რომ პოლიეთილენის სახურავებს გავუკეთებო, ესეც წინ წაწული საშვე იქნება. ისე თუ ძალიან განვიცდით პოლიეთილენის ნაქლებობას, თურმე ქარხნის პოლიეთილენი ქერჭერობით უფრო ძვირი უქდება, ვიდრე

ჩამოსმული
ნინა პირავია.

ქიმიკ და ექსპოზიკა

მინის ტარი. მაგრამ ხომ შეიძლება აქვე გამოსავლეს ბოვნი აი, მაგალითად, რატომ არ შეუძლიათ მეზობლად მდებარე დინისა და კონიაქის ქარხნებს საცობებისათვის საჭირო პოლიეთილენის ნარჩენები დაუთმონ საყოფაცხოვრებო ქიმიის ქარხანას? გარდა ამისა, ვინა იხევე არ შეიძლება პოლიეთილენის ჭურჭელის უკან შესვდვა მოსახლეობისაგან, როცარც შესვიდიან ხოლმე ცარიელი ბოთლები? ეს ხომ საჭირობლად დახდა დასწევს მის ფასს?

ამას გარდა, აქ დიდ მნიშვნელობას ინიჭებს სტეტიკური ეტაპების და მზადებას, პროდუქციის გაფორმებას.

საქართველოს ქიმიური სამართავილებით ხელდას არ აქცივენ ამას ურადლებას. მათი წარღობი გეგმები ეტაპებისათვის საჭირო ითანებს ხელდას არ ითვალისწინებენ.

თბილისის სამხატვრო-საკონსტრუქტორი ბიურომ ახალი ეტაპების მშენიერი ნიმუშები შექმნა საყოფაცხოვრებო ქიმიის ქარხნის ნაწარმისათვის. მაგრამ ეს ნიმუშები ნიუშებად რჩებიან: არა აქვთ საჭირო ქაღალდი და არც კოლოფების დასამზადებელი მუყაო. რომ ჰქონდით კიდევაც, ტკამები უარს აცხადებენ მუყაოზე ფერებისა და ტექსტურის დაბეჭდავი, ტენიანობაზე და შუუ-

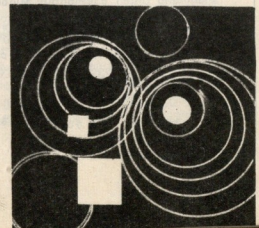
ღლებლიაო. ამიტომ ქარხანა იძულებულია ცვლიე ძველი, შეტისმტვად უზარის ხილ ნაბედი და უფემინოდ შექმნილი ეტაპების იმპარის. ამ ეტაპებისაც დიდი ტანჯა-წყალებით ბეჭადვენ იქ, სადაც მოახერხებენ — ბეჭდვით სტეტიკის კომბინატიდან დაწველებს, საჭმარეცხოვრების სტამბით გათავებულ.

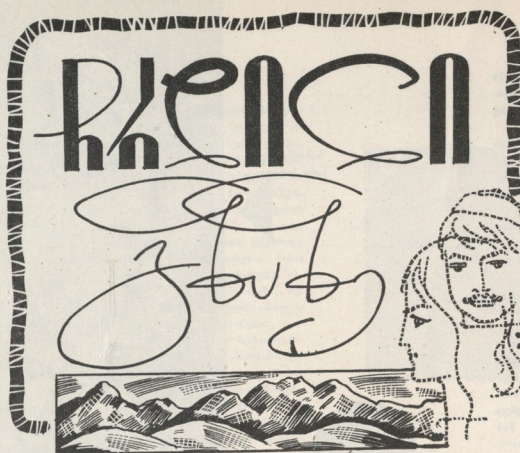
და ბოლოს კიდევ ერთი საკითხი — რეკლამა. საქონელს რეკლამა სჭირდება. ეს აქნისომა ვაჭრობისათვის. რეკლამას ხომ შეეცნებოთ მნიშვნელოვან აქვს — ხშირად მომხმარებელმა არც იცის რა პროდუქციას უშვებს ქარხანა და რამდენად ხელსაყრელია მისი ხმარება ყოველდღიურ ცხოვრებაში. მოსახლეობამ უნდა იცოდეს, რომ ქარხანა უკვე უშვებს ახალ პროდუქციას — მინის საწმენდ სოხვს „ნიტბინოლს“, თირიფლის გამამაზებელ ენუსისის, ლექვის ამომყვან „ქლოროსს“, „ნივოტეზე“ უფრო ეფექტიან სარეც ფხვნილებს „ოლიასს“ და „პოსკოსს“ და მრავალ სხვა სიახლეს. ყოველივე ამას განმარტება სჭირდება: პრესა, კინო, რადიო და ტელევიზია ასეთი რეკლამების საუკეთესო საშუალებაა — და ქარხანა თვითონ უნდა იყოს ამით დაინტერესებული.

ალ. ჩანჩინიძე

შეკენების წუთები.

ქონსაგინი ლოკაინიძე

არჩილი. მამ არ ჩამოვლდე?
ნიკო. მე რა უფლება მაქვს თბილისში ჩამოსვლა დაევიშალოთ!

არჩილი. შენ ყველაფერს უფლება გაქვს, ნინო!
ნიკო. ნუ მაწითლებთ!

არჩილი. კარგი, გაჩუმდები... წავიდეთ, ნავით გავისიერი-ნოთ!

ნიკო. არ მიყვარს ნავი. მეშინია. ერთხელ აღაზანზე გადავებრუნდი!

არჩილი. ჩემთან ნურაფრის გეშინია!
წამოდგენ. კიბე ჩაირბინეს და ნავეებს საღვთომს მიაშურეს. დაღმდა, ქუჩებში სინათლე ანთო. რაინს უიშვართან ნინო სწრაფად დამეშვიდობა არჩილს, მერე შაქრის ჩემოდანი ჩამოართვა, მაყვლა მომიკითხო, ჩაულაბრაჯა და ეხოში შევიდა. აქ არის სენინარზე ჩამოსული მასწავლებლების საერთო საცხოვრებელი.

მართო რომ დარჩა, მხოლოდ ახლა შეეტყო მოუსვენრობა. იქნებ გრილება, რომ დაიგინა და საერთო საცხოვრებელში ხალხი შეაწუხოს! ან იქნებ სხვა რამ საგინებელი გაუჩინა დღევანდელმა დღემ?! ვინ იცის...

არჩილი კი, რა თქმა უნდა, კარგ ხასიათზეა. მანქანაში ჩაჯდა თუ არა, ყელსაგვევი მოიხსნა, გული გაიღო, მერე შაქრის მიუბრუნდა, წერილი მომეცითო.

შაქრიმ ჩემად ამოიხიხრა და უბნად მეცხვარეების წერილი ამოიღო.

— ეს რომ გამოვინ, ბატონო არჩილ, რაიონში აღარ მაცხოვრებენს!

— ცოტა წელა წადი! — უთხრა არჩილმა და კონვერტს თავი მოახია.

მანქანა ბარათაშვილის აღმართს შეუღდა. არჩილი წერილს კითხულობს:

„გარდამავალი სამოყვრები ყველა გადავიცინეს... მოიდად გამობრუნებულ ცხვარ-ბატკანს გავჭირებდა... ბერი ვეღავეთ და გეჩინებულ ჩვენი რაიონის მთავარ აგრონომს არჩილ ყანჩაშვილს. ვერაფერი შევასმინე“. სამოყვრების საკითხი რაიკომთან შეთანხმებული არისო!

არჩილი. ხედავ, შაქრო, ხელს როგორ მიშლიან! მე მთელი რაიონის ბელ მაწუხებს! ესენი კი თავიანთ სიროტებში შემტვრილან და ცხვარ-ბატკნის გარდა, ვერაფერს ხედავენ!

შაქრო. დიდი გაბედვა კი უნდა ამ საქმეს, ბატონო არჩილი!
არჩილი. რა გქნა ჩემო შაქრო! ან ყველაფერი, ან არაფერი — ეს არის ცხოვრებაში ჩემი რეალური და სახარება (წერილი ნა-საშუალოდ აქაი და ქაის გატანა).

მანქანა მიჭირს კახეთის ვახუშტი.
არჩილ ყანჩაშვილმა პირიბა შეასრულა, თბილისში მისი ყოველი ჩამოსვლა ნინოს ღღისსაწყულად გადაეცემა. დიდი ქალაქის ორიმეტრიალში ჩაყარული ქალი ხარბად მოედო თეატრებს, ფილოზოფიის კონცერტებს, რედაქციის სახანძებს. — მერე ვახუშტი უნივერსიტეტის რესტორანში ან თბილისის ზღვაზე. ქალს ხიბლავს და აოცებს არჩილის ვულუბოვობა, უხვგარო პატარის-ცემბა...
მონინახუნეს მცხეთა, ჭვარის მონასტერი, მეტალურგების ქალაქი რუსთავი...

რესტორანი მოაწმინდავს.
ხალხით გავდილი ვერანდაზე ნინო და არჩილი თავისუფალ მაგიდას ეძებენ. ნინოს ახალ იგრებ შევიერილი კაბა აცვია. თმაც კიბედა დაუცურცნია, ხელში ღამაში ჩანთა უჭირავს. მას ახლა ვერაფრით ვერ გამოარჩევ მოდის ახელო ქალღმერთში, მხოლოდ გვარის — მაღლა ქუსლებზე სიარულს ვერ შეეჩვია, კოჭები სტიკვა, წელს კიბეზე ფეხი კიბადად გადაუბრუნდა. საღდაც კუთხეში მუდროდ მაგიდა აბოუნეს. არჩილმა ოფიცინტანს გასამხა, ნინომ კი მაღალღამ მამიებში გაიხადა, შეგებით ამოიხუნდა.

ნიკო. ის ქალი ვინ იყო, არჩილი?
არჩილი. რომელი? ახლა რომ მომესალმა?
ნიკო. კარგად იცი, რომელზეც გეკითხები!
არჩილი. ა-ა! ისა? კიბეზე რომ შემაბეჭდა? ჩემი ძველი ნაცნობია, სამინისტროში ერთად ვმუშაობდით.
ნიკო. ნაცნობი? რატომ არ გამაცანი?
არჩილი. რა ვიცი, ერთი ქარაფმუტა ქალია. შემეშინდა, არ ავეკიდოს-მეთქი!

ნიკო. ძალიან კი გიყუყუნებდა თვალებს...
არჩილს მასუბი აღარ დასცალდა. მაგიდასთან სიცილ-ხორხორითი მივარდა ერთი ნახამი კაცი და არჩილს გადაეხვიო:

— აა, არჩილს ვახლავარ! ცერბას ნახშირი, რომ თბილისში დაგინახა!

არჩილი. გამაჩრება, გუარამ! მეც ძალიან გამიხარდა შენი დანახვა! ვაიკეთი, ჩემი საცოლ...

გურამი. ო-ო, მაღლობა დმერბის, რომ ქუაზე მოსულხარ! მაყვრები არ გამოძობი, ბოლო! დღეს კი ჩემი სტუმრები უნდა იყოს! შეუკვეთე რამე!
არჩილი. ჭერ არაფერი.
გურამი. მამ მე მაყვალე. აქაური მზარეული ჩვენებულრი კაცია, ვნახავ, სჩვენო რა აქვს! (წავადა).
ნიკო. რა საჭიროა, არჩილ, ასეთი ხუმრობა?!
— ხუმრობა? მომეცი ხელი! ამას მაინც დაუჯერე, თუ ჩემი

* გაგრძელება. იხ. ჟურნ. „ღარიკა“ № 5-9.

სიტყვა არა გწამს. — გულსწრაფად წამოიძახა არჩილმა და სანამ ნინო გონს მოვიდოდა, თითხე ნიშნობის ბეჭდი გაუეთქა.

ნინო აიღწეა. საღებავ გულის სირენიმი იგი ელდა, შენატორდა ამ წუთს, მაგრამ ამა რას იფიქრებდა, ეს თუ ასე მაღე და ასე უბრალოდ მოხდებოდა.

შინში და სინარული, — ორივე ერთად ჩასახლებულა ქალის თვალებში.

არჩილს მკრთალად გაუღიმა და მორცხვად უთხრა: — მე აღიარებ რა შეგიძინებ, არჩილ! უჩემოდ გადაწყვიტე ყველაფერი.

ბეჭედი წაიძრა. არჩილი არის შვრები, ნინო?

ნინო, (ღრუბენში) ნინოშინს ბეჭდს ამ თითხე ატარებენ (ბეჭდი პირველია ხელს უსაყიდა თითხე ვაყიდა).

არჩილი. მე კი გული გადამიხრდილდა...

გურამის საზრუნველოდან ქაყათფილო დაბრუნდა. ჩიტის რძეს არ დაგავლეოდი, სიქეა მან და მაგიღის მიუჭდა.

— ხვალ წითელ ხილზე სათევზაოდ მივიღებ. წამოდ, არჩილ, ჩვენები ყველაზე იწებინა.

არჩილი. არა მცალა, გურამ, ამამად რაიონში უნდა წავიკვდი.

გურამი. თუ მძა ხარ, გამავებინე, რა დაკარგე იმ შირაქში! ხალხი თვის იცლავს, რომ სამეწაოლ თბილისში მოეწყო, შენ კი მიმისტრის რეფერენტი იყავი! რა ეშმაკმა წვაიყვანა იმ ჭურე-წებულში?

ნინო. (წინაშე) ჭურეწებულში!

გურამი. სწორედ ჭურეწებულში აბა, შეხედეთ... აქედან აქედან შეხედეთ (სამხედრო მოაგრეთა მივიღენ, საარაყოლ გაიზარდენ-ხელ დღე-ღამეა გაღაბდეს).

გურამი. ამას კაცა მიატოვებს?

ნინო. თბილისი ძალიან ლამაზია, მაგრამ მე ჩემი პატარა სკოლა და ბავშვები ისე მიყვარს... „არ გავცელო სხვა ქვეყნის სამართლებელა!“

არჩილი. ყოჩაღ, ნინო! მეც ასე ვფიქრობ! აგრინობი მინდობი უნდა იყოს. ვენახში, ყანაში... აგრინობი კაბინეტში რა უნდა, ჩემოდ გურამ!

გურამი. შენ ცოტა რომანტიკოსი ხარ, არჩილ ბატონო!

არჩილი. რა გემა, გურამ, იქ უფრო საჭიროა შენ. გულში კი გაიფიქრა: „მე უფრო შონს ვიხილები, ვიდრე შონს გარია, ჩემოდ გურამ! ნინოას ოღმეც რეფერენტი გულზე ოქის ვარსკვლავი? აი ისეთი, აფერ შენს გვერდით მკერდზე რომ უჩრყნაქის ვარსკვლავს! გე ვარსკვლავ, ჩემო კარგი, ყველა კარს აუღს. თბილისში, მოსკოვში სადღედა რეფერენტი სასკოლო, ღრუბენში, ხელთა წყლიწიფი ერთ სკამს ვერ მომიტოვებ, სასკოლოდ გაგაბრილო!“

გურამი. არ ვიცი, არ ვიცი! ღმერთმა ხელი მოგიმართოს! თქმე (ნინოს გადახედს) ასეთი ღამეში ქალისათვის რაიონში კი არა, კოჩოხეთში წავაი!

ნინო. თქვენ ისეთი ქაინათურები გციოდნიათ, ვის არ მოხილავთ, ბატონო გურამ! ოფიციატმა საყვ ქონია მოატანა და მაგიღის გაეწოხას შეუძლება.

გვიანი ღამეა. არჩილის ავტობიბობა ვიწრო ქუჩაში შეუხვია და სადარბაზო კარებთან გაჩერდა. მანქანიდან გახეთქილი, მივრალი გურამი გადმოვიდა, არჩილი და ნინო ერთხელ კიდევ გადააკცხნა, მერე რაივე წაბრბრდლუნა, ხელი ჩაიჭინა და სახლი-საკენ წაბანდალდა.

არჩილმა მანქანა მოაბრუნა.

ნინო. საით არჩილ, დაგაეწყვდა ჩემი ქუჩა?!

არჩილი. ცოტა გავისივინობთ.

ნინო. დამაბნებინებდა. შეკარე არ შემოიშვებს.

არჩილი. ცოტა უნდა გამოეფხვინებო, ნინო, თორემ მართლ რომ დაღერებდი, მეშინია, ვახუზე არ დამეძინოს.

ნინო. ერთი პირბადა უნდა მომეცე, არჩილ!

არჩილი. ათასი!

ნინო. მართლ გუებუნები!

არჩილი. მიიხარო, გეხარება!

ნინო. რაივე შეჭრა არ გახლავს, ღღინის ნუ დალე! მეც მზე-მიოლე! როდ გინდა ნინოს ანკალო მქინდეს!

არჩილი. ძალიან გიყვარავი, ნინო?

ნინო. სულყოლ, მამ აქ რა მინდა!

ნინო. რა ბედნიერი ვარ, არჩილ! დაფუქვავ თვალებს და გახელა მეშინია! რა თუ ყველაფერი სწამარი იყოს...

მანქანა შეზღინდა დაღულეხია და სადღედა ნაპურაღში შეეკრდა, ყანის პირას დაღებულ თაივის მოეგრა და გაჩერდა.

მანქანიდან ხმაძალილო ლაპარაკი მოისმა. უეცრად კარი გაიღო და კაბინიდან ნინო გადმოხვდა.

— არ მომეკარო... გვემდრები, ხელი არ მომიკოლო! — შესძახა მანქანიდან მკვლეით გამოვარდნილ კაცს და გაქცევა დაიწყო.

არჩილმა მიუსწრა, მკვლევები მოხიდა.

— არ მოვიდოდა, ნინო, ნუთუ არ გაყავარა!

ნინო. არ მიყვარხარ. ახლა არ მიყვარხარ! შენ ახლა მივარალო ხარ და არ იცი, რას აკეთებს! ხელი გამოვიმ! ხელი გამოფხვინებდი და შეგარეხვებ!

არჩილი. ნუ გეშინია, ნინო, შენ ჩემობარ-სამუდარო... შენ ჩემი ღამის ცოლი ხარ, ჩემი...

— გამომვი, არჩილ! ვიყვირებ, მისაღე დასაწყისე ანკარაში! აფერ... მანქანები მოდიან, ორივე თაგი მოგვეტოვო! — წივის, ემდრებრება ნინო, მაგრამ მისი ალბოდებული ტუჩები, ნებაწართმეული სხეული არჩილს ეუბნებდა, რომ ნინო არ იყვირებს, არ იყვირებს...

ქალი ხელში აიტაცა და მანქანისკენ წვაიყვანა.

პირველმა სიყვარულმა დარდი და შინი არ იცი. ეს არის მისი ბედნიერება, და შეიძლება, მისი უხედღურება.

ზახულო ისე მიეწურა, ნინოს სფელო არც მომკვნივანია. დაიკარგა წარსული, აღარ იყო მომავალი — დარჩა მხოლოდ დღე-ღამედილი დღე, დღედიამეღე-ღამედიამეღე, პირამდე ავსებულთ პირველი გატაცების თავდავანეფებით, თავბრუანდაზმევი ფიცი, ალურსით, არჩილის ლოდინით...

იმ საღამოს ნინოს შვილი ქუჩაზე საღამო ხანს დაბრუნდნენ. ნინოდ ეტონში შეიბინა, მალე უჩანევ გამოვარდა, ავტობუსამდე გაეცალეობი, უთხრა-არჩილს.

უეცრად ქაღმა თაგი ცუდად იგრინო. სკამთან მისცლა ძლივის მისაქელო, უღინდოდ დაეშვა და გავიუსა.

არჩილი. რა მოვივინა ნინო!

ნინო. თავბრუ მესმის... სული მეხსურებდა!

არჩილი. ცუდად გაბლები, მამ რა იქნება! პატარა გოგოსეი დარბიხარ წინა-უღმა ატყავა რამე?

ნინოს პირზე მკრთალმა ღღინმა გაღაბრა, წამოდგინა დააპირა, ისევე რადი დაესხა და თაგი ჩაპყრდა...

ნინო. ცხვირისბოცი დამსიყვე...

არჩილი. შენ მშინი მართლა ავად ხარ! წუხელ გაცივდი იმ წუწინში! (რწანთან მიიბრახა, ცხვირისბოცი დააქვეი, ნინოს ოღლამი შეხლა გაუწეწეწა.)

ნინოდ ხელზე აკოცა. მოეფერა... მერე თაგი ასწრა და თვალებში შეხებდა. სათქმელი მიივცე ვერ უთხრა, დამობრცხვა, მხოლოდ ეს წაიწურებოდა:

— არაფერია, არჩილ, ახლა კარგად ვარ!

არჩილი. კარგად კი არა, მთლად კანკალში! შედი ოთახში, დაწვე, მე ახლავე ექმს გამოეუძახებ!

ნინო. ექმთან უამე ვიყვირე...

არჩილი. მერე რა გითხრა! წვიამინი თავში მოვლი ირბინეო?

ნინო. (მორცხვად ღღინით) სიარული ძალიან მოვლიდებო...

არჩილი. კარგი, ნინო, მე ვუწუხავარ, შენ კი რაღაცა სურბობა!

ნინო. ნუთუ ვერ მიხვდი, არჩილ! (ვლზე მიყვია) მე... იცი...

ჩვენ შეილო გვეყოლებოდა...

— შეილო?!

არჩილი თავბრუებული დაჩერდა მის მკვლევში განაბულ ქალს. მერე ნინო ერთხელ დასიოცლა და ქალივინა:

— ექიმმა გითხრა?

ნინო. (თავი დაწინა) გიხარია, ჩემო საყვარელო!

არჩილი. მე... რა თქმა უნდა! მხოლოდ იცი, ნინო, ჭერ უნდა დაღვივრდეს! შენ ისე მოულოდნელად მიიხარის ეს ამბავი.

ნინო. არა, მისასუბე! გიხარია თუ არა?

არჩილი. იწებე ექიმი შეიცა! (კიდევ უწლავა რაღაცა ვთქვა, მაგრამ ქალის დაზნობასი თვალები მინი დაიხანა, სიტყვა უმაღვე შეაბრუნა.)

რამ შეგამინა, გოგო! შეილო ვის არ გაუხარებდა!

ნინო. დამამშვედი, არჩილ, გული დამიწყენარ... მთელი კვირა ქუბუხედი აღარა ვარ! ჩქარა ხელი მოვაწერეთ, თორემ მე ასე სოფელში ვერ დაგებრუნებო!

არჩილი. ყველაფერი კარგად იქნება, ჩემო ოქო! შხაბას ჩამავა და მამინი მოვილაპარაკოთ... ახლა გავიწოდ, მაგეინდება!

სასწრაფოდ დაემშვიდობა და ხელთან გაიწოდა. გამოსათხოვარი კოცინა კი დააფიქვდა.

წვალი ისევე წარაფად, უქანმოუხედავად, როგორც არა ერთხელ წასული ამ გზოვანს, ეს იყო რაივე სამშინი გვერდებდა, თითქოს საყვარელ ადამიანს კი არა, ვიღაც დაშლილთ ესეუბრება და სული მისდის, სანამ გავეცლებოდა. ამას წინათ უსაყვედურა,

ერთხელ მაინც მოზარუნდი, ბიჭო, ხელს დამიჭინე, ერთი სიტყვა მომამბო.

მერე ამასაც შეჩვიე, არავინ აღარ ეუბნებოდა ამ რაღაც დამამკობსელი გამოთხოვისი ვაზო...

მხოლოდ ახლა, ამ წუთში კაცის ენა ვერ იტყვის, თუ როგორ უნდად ნინოს, რომ არჩილი დაბრუნებულიყო, ცოტა ხანს მოათავსოთ შეჩვიებულიყო და ერთი სიტყვა კიდევ შეესაუბრა. ერთი სიტყვა, მისი პირველი დარბის, პირველი შიშის შესასმულტებნად.

ერთი-ორი წუთი ნინო შუა გუზში გახვევებული იდგა და არჩილის ფეხის ხმას ყურს უდგებდა. იგი არ დაბრუნდა.

საერთო საცხოვრებელში დიდი ფესვდუსია. სემინარი ღამთავრად, გახარებულ ქალებს წასვლილად ვიხსენებდა.

— არ მიბრახე, ნინო? — დაუძახა ერთმა ფანჯარასთან ატეხულ ნინოს.

— არა.
— არჩილ უცდი? რა ბედნიერი ხარ, ვგოგო! როგორ მომწონს შენი საქმრო, რომ იცოდეს ახლა უნდა გამოვიტყვდ, ნინო, ჩვენი ოთახის გოგონები ყველანი არჩილს უპირაყვინდნ თვალს, მარა ჩვენიც, ახა, ერთხელაც არ გამოვიხდეს. მასწავლე, ნინო, ასეთი რა ჯალი გაუკეთე, იქნებ მეც გამოვიხა კალთაზე ჩემი ვალერა! ახა, კარგად აკვირე.

ნინო გახუმრებული, თუმცა ეტეკობა, ეს ტლიეინი და მატრახაზობა მას რაღაც შეგებას ატეხს.

ყველანი წვილ-წამოვიდნენ. ნინო ტახტზე ჩამოვდა, წინეი ვაშალი, მაგრამ კითხვას გული ვერ დაუღო. გარდად მანქანის ხმას რომ გაიგონებს, ფანჯარას მივარდება, ქუჩაში ვახიხდეს და ისევ წყლოწვეფელი დამეგება ტახტზე. ავტო შუადღეც მოვიდა. არჩილი კი არსად სჩანს. ნინოს ხელში დამუხლებელ ქაღალცი, კვლეის საათს მიმჩერებია. ოთახში დამლაგებებმა დაუძახა მეზობელს, ნინო წარიდგა, ჩემოდანს ხელი მოჰკიდა, ოთახიდან ისე გავიდა, თითქოს სასკალოზე მიდიოდა.

დამლაგებელი ქალი სადარბაზო შესასვლელში კიბეს რეცხავს. — ვის ეძებ, შეილა? — ეკითხება იგი კართან მომდგარი ზურია კობაძის.

ზურია ა. აქ ერთი ჩვენებური მასწავლებელი ქალი იყო ჩამოსული, ნინო ჩამოვიდა!

ქალი ი. წვიდა, შეილა, ყველანი წვიდინენ. ნინო დილიდანვე გელოდა...

ზურია ა. მელოდა!
ქალი ი. ჰო, სოფლიდან ჩემი ნაცნობი უნდა ჩამოვიდეს!
ზურია ა. დიდი ხანია წვიდა?

ქალი ი. ერთი ფეხი გაგასწრო. ძალიან სწუხდა, რატომ დიდგვიანაო.

ზურია კობაძეს ელდა ეცა, ნინოს ხელზე ნიშნობის ბეჭედი რომ დანახა. თვალები დაეჭურტა, ხომ არ შეჩვენებდა. ეს მოხდა თბილისის ავტოვოვალზე, ბილივის საღაროსთან, სადაც ზურია მხოლოდ სოფელში მიმავალ ნინოს მიუქსოდა. გულმოკლეობა ქალმა ბილეთი შეიძინა და წიფლის წყაროს ავტობუსს მიაშურა, რომ ანახდალ ვიღაცამ მკლავზე ხელი მოჰკიდა. ქალი შემობრუნდა. არა, გული ტყუილად აუფერიადლა... ეს ზურია კობაძე იყო.

— გამარჯობა, ნინო! — გახარებულ მივარდა ქალს ნარიანელი თაყობიანი... ის ბეჭედიც მაშინ დანახა. იმ წუთშივე ჩაქპა, ჩაითვრედა ვეკაცო.

ნინო ე. აქ საიდან ვარჩილ, ზურია?
ზურია ა. ჩამოველ, რომ გახდენიერება მოვილოცო!

ნინო ე. აას მხოლოცავ! (ძალისხელდ ვაღიანა და ბეჭდის ხელი აჩვენა) ეს ამ დილით მაყვალს ვუყიდე, მერე ვიფიქრე, არ დამეკარგა-მეთქი და თითზე ვაგვიეთუ! ამ დღეებში ხელი უნდა მოაწყაროს!

რატომ დაუშალა სიმარტოე?
ზურია დახოვა? არა მგონია.

არჩილის მოუსვლელობამ რაღაც შვითი და ფორიაჟი შეიტანა ქალის გულში და ის, რაც გუშინ და გუშინწინ დიდხელ ბედნიერებად მიიხსნა, ახლა თითქოს სირცხვილად გადაეცა.

ზურია ა. (ფაღვლი გაუბრუნდა) მართლა? მე კი შეცვარაში გადავარდნას ვაპირებდი... კიდევ კარგი, აქ მოვისწიარა! ქალმა მითხრა, დიდხანს გელოდაო...

ნინო ე. ველოდაო? (არა) ჰო, ველოდი... რა თქმა უნდა, გელოდი.

ზურია ა. როგორ მინდოდა შენი ნახვა! მომეკი ბოლოთ, დაეაბრუნებ! ღამის მატარებელს წაჰყავი...

ნინო ე. არა, ზურია! ხელო სწავლა იწყება. აღრიანად უნდა ჩავიდე. ცოტას დავისვენებ, მოგვამადობა...

ზურია ა. რა გუფორა ჩემი ბეძეს ძილზე ვიპოვიე და...
ნინო ე. (შეწვევინა. ზოლი უსახარო მას უზომა ტყელს აყენას) ასე მნელოა ჩემი პონენა სოფელში აღარ ჩამოხვალ?

ზურია ა. ჰო, ნინო, სულ დამავიწყდა, ის წავიდა ხომ ჩააბარე?

ნინო ე. იმ დღეებზე.
— ქალსოფელი, დარბარანდით, მივლავარჩი! დამიძახა ავტობუსის მოვივრი.

ნინო ე. ახლაც, ახლაც...
ზურია ა. იცი, ნინო, დღეადგემა მამ მომწერა? ნინო მასწავლებელი ძლიან მომეწონია!

— მართლა? — წამოიხანა ნინომ, მაგრამ ამ წამობახილში სისხარლის ნეტაბოლი არ იყო.

ეს არც ზურია გამოვიპარა.
ეს ურია ა. შენ რაღაც გუნებაზე არა ხარ, ნინო რა მოვიცილა? სოფლიდან ხომ კარგი ამბავია?

ნინო ე. მაგალითად, ყველანი კარგად არიან. მე გუშინ ცოტა ვაგიცილე და თავი მტკიცე ვახსენებ... (მანქანის ხიდა).

ზურია ა. იცი, იმ წირობში კიდევ რა გწერა? „მე არ ვიცი როგორი დღეაბილი ვიქნები, მაგრამ რაბოლო რომ ქვეყნის უკეთესი შეუცოლება, ამას ღამაპირე არ უნდა!“

ავტობუსს დარბარა. ხილდასკენ გაუფიხა და ზურიაც თვალს მიეფარა.

როგორც კი ზურია თვალს მიეფარა, ნინომ თავი ვერ შევიცავა, ტრეული ლაპა-ლუბით წამოუვიცდა.

• • •

სოფლის მოვლანზე პატარა ბიჭები ბურთს თამაშობდნენ. რეზინის დარბეტლებს ბურთება ღრწის გარდა, ყველგფერი იცის. ხანს ციმივით მიწაზე დაეტიკება, ხან კიდევ სადალაქოს სახურავზე ვარჩება. გამწვარებული ბიჭები ქვეყნიდან ცსკრიბს ქვეს, ჯიხს, პატარა სახარისა კულს, ყველაზე ზედა, მესამე თითქმის მიწვებათ. სახარეცა არიოლებს, სახურავს ე ბრავაბივი გვიდის. გამოვიარდება დღეაბი. ცალ ხელში მარტატული უქვირას, მეორეით ძლიან იმავრებს ყურზე მკეფი მამაბაბლები, მუშობა მაცალეთი —

— მომბარდით, თქვე მამაბაბლებო, მუშობა მაცალეთი — ყვირის იგი, მაგრამ ბიჭები სახურავზე ვარჩნილ ბურთს მოშორდებიან? მომბარდა სადმე ასეთი გუფონობი ამბავი? სადალაქოს წინ არის ერთი ყრბაბილუ, სირბილად, და სახარეცას ღრიალი, „იპოვ ჩემი ქუდი!“

ვინ ამბავ, ეს აყაბაყალი როდის დამთავრებოდა, რომ მოვიდნენ თბილისის ავტობუსი არ ვარჩებულეთი.

— ნინო მასწავლებელი! — დიდხანს ერთმა ბიჭმა და ავტობუსსისაკე ვაიქცა. ლიხებ ბელურებს გუფნი რომ მოწყვდება, ბიჭები სადალაქოს ისე ერთობლივად მოწყვდნენ და ავტობუსისთან ვადმოსულ მასწავლებლის შემოვიხვიენენ, ერთმა ჩემოდანი ხამოართვა, მეორემ წვიფების შეეკრა, მესამემ თითქმის ძალიად მოასტაცა ხელიდან ქოლვა. ნინომ ბერეტის მოხდა ვერ მოასწრო, ისიც ვიოლაც დადითარა. ყველა უნდა საყვარელ მასწავლებელს რაიმე პატვიე სცეს, ხელი შეახოს იმის ნიფთს. ერთმანეთს ლაპარაკს არ აცლიან. საჩაახსებუთ მიუფთხობენ მასწავლებელს ზაფხულის ამბებს.

„იცი, დღეად ნინო, მე თამარის ციხებზე ვიყავი, მამამ წამიყვანა!“

„დღეად ნინო, ვახტანგი ნიდან ჩამოვარდა.“
— ვიამე, ხომ არაფერი მოიტეხა?

„არაფერი, დღეად ნინო! მხოლოდ შუბლზე ამოღენა კობა ამოვიღენა. თუნდაც შუბლზე შაურიანი დაადო და შეუხვია.“

„მე და ნინო ყანბნი მოგოფორავებზე ვიყავით. იცი, რამდენი თითავი ვარაფეთ?“

— რამდენი? ერთი კალო გამოვიდოდა? — დიმილით ეკითხება ნინო.

ბიჭმა რაღაც უფორა, ნინოს ეს უყვეც არ გაუგონია. მკლავზე ჩამოვიცილებო გოფო ფრხილად მოილოცა და ნაჩივი შეახვალა. მკლავის იმწლის! კახტორბად ორი კაცი გამოვიდა: არჩილ ყანბნისოლი და თურბან ბაყურაი.

ნინო სისხარლოსაკენ წიწითი. ცოტა დაყლდა, კინაბოდ მისკენ ვაიქცა. მერე თვითონვე გაუვიცდა, რომ დღეადხელი წყეკნ და გულისტკივლი ასე უკადვად დაავიწყა არჩილის დანახვამ.

— თქვეწ წაბით, ბავშვებო, მე ახლაც დავეწყვეით! — სთქვა მან და კახტორბა მიაშურა.

(გაგრძელება იქნება)

ლი", პირველ მიზეზს მიმატი, ანუ ავტომატურად აინდობენ" სადაც, დაუსაზღვრება საზღვრისა უყვედა ღებრისთვის წაშლა გამოკლებული (ტროუნი 792).

მაგამ რაც არსებობს დასპირდა სადიდებელი საგნის ხარჯსათი გამოცემა, მან მიხატა კითხვა-პირდაპირებითი ფორმას, "მე ვინ ვიქმნი", "თუკა მე ვიქმნი" და მისათვის: ანუ შექმნა ეს სტატუსტური ნაირისა ართავიკატელ ფილოსოფიის ნივთსეტი.

უკომოდინე განსჯეტი ეს სტატუსტური ნაირისა მიუცემალი აქამდე შეიზარებულ ყველა ც. ვ. ართავიკატელ ნაწარმოებში, მათი პირველსავე შეიქმნა შეკავებები თვისი ოსწულუბისა, არმეღსაც საბოლოოდ „მიზეზთა წინაა“ პეტრე.

ახსენებნავთ, რომ საბოლოოდ „მიზეზთა წინაა“ ცნობილი ოსწულუბე ფილოსოფიის ობიკტისაში დიდხანს არსებულსა ნაწარმოებზე ითვლებოდა, სახელწოდებით „უშალესი სიკეთისათვის“ (ლითონურად აღეხსნა ბონიკატე). მაგამ დღეს უკვე გამოკლებული ითვლება: აქ იგულისხმება ის წინაა, რომელიც პეტრე იმერს დაწერა V საუკუნის მიჯნის ნაწარმოებისა და რომლის სათაური იყო: „ღმრთისმეტყველების სახის შემოქმედება“. ერთი სახსურია აქ წინაა პეტრესათვის მიუკუთვნებლად დღეს არის ის, რომ აქ წინაა პირველად გამოკლებული ის სტატუსტური ჩანახატი, რომელიც შემდეგ პეტრეს ნაწარმოებში საბოლოოდ ჩამოყალიბდა.

არ არის საჭირო განსჯეტი შეიზარებულ პეტრე იმერს მომდევნო ნაწარმოებზე (ტრაქტატები — „ნეციური იერარქიისათვის“, „პიერის იერარქიისათვის“ და „საბოლოოდ ღმრთისმეტყველებისათვის“); მხოლოდ უნდა აღინიშნოს რომ, რამდენადაც აქ ოსწულუბებში უფრო სიმბოლურ არჩევანში ვაქვს საკმე, იმდენადაც აქ უფრო სწორია მომოდინებისა და მორცხვების გამოხატულება თქვის ნაირისათვის.

„ნეციური იერარქიაში“ დასაწყისშივე აღნიშნულია ხასიათი აქ ტრაქტატისა. ამას მოსდევს აღნიშვნა იმისა, რაც, უკუთვლითი დიდხანს რამე შექმნილობას მოსწავნება... თვისისა გამოპირწინების საბოლოოდ და თვისისა დახასიათებისა მიმატი მიხატვასებულად, რამდენ დასტატებში არის“. ნათელია, რომ აქ აღნიშნულია საბოლოოდ ლადარია, რომელიც მომდევნო ავტოგრაფულ სტავიანა დაწერა პეტრე, „რამეთუ, — აქსაღმისა წინააღმდეგ მტკიცებურად ანტეკურთხობს, პეტრე იმერს. — უმასობლებიც არის და მარადის, რამდენ დასტატებში არის, აღმართი აღმავალი ადუპრობილი მოსწავნებისა საღმრთოსა და დიდებულისა ტრადიციითა“ (დახა. ნაწრ. თავი დ. § 1).

ახსოვს ამაფიერის განწილობისა განსტავილული ყველა შეთხვევა რაოდენობით დატევის შესახებ აქ ტრაქტატში. პეტრე იმერს დაუღლილად იმეორებს:

„ეს არის, რამდენად დასტატებში არის, თარგმანება სახელთა მათია“ (დახ. ნაწრ. თავი §, § 2).

იმვე ტრაქტატში („ნეციური იერარქია“, თავი §, § 3), პეტრე იმერს წერს: უკუთვლით უშალესობი იგი დანსი თვით თვისი ღმრთისმთავრებისა მიერ მიიღებენ, რამდენ დასტატებში არის, საბოლოოდ თვისისა გამოპირწინებასა“.

ერთი სიტყვით, ართავიკატელ წინააღმდეგობისა დახასიათებული აღმოჩნდა სტატუსტური ფორმის, რომელიც იმართება გამოსაქმნელ მოვლენათა ურეშათვისობისათვის.

მაგამ ის, რის შედეგია ახსოვ მოვლენა, რისგანა დასტატებელი ერთი მხრივ ურეშათობა და მეორე მხრივ განსტავილული „რამდენ დატევისების“ ფორმის, არ ჩანს: აქნენდა ურეშათობის და განსტავილულობის, მიხედვის, დატევისების ურთიერთობისა უნდა როგორღაც ავტოგრაფულად და ახსნალი იქნას. ეს უკვე დიდხანს იტყობა სტავილული, რომლის დასტატებელი ურეშათობისა ფილოსოფიურ ტრაქტატში, რომელიც დავითმეტყველების შესახებ იქნებოდა, მაგამ შესახებ ფრია ათობლი, მხოლოდ აღნიშნავს ცუდმოდელი.

ახსოვს ოსწულუბე იყო ის, რაც ითანე ლაზით გასუფილდებულ, პირველს შეწყვიტობისა წარმოადგენდა. პირველს ნაწარმე ანტეკურთხობის მიმართული სახეისა შექმნება შესაცვდა, რის ნივთსეტიც, როგორც ამას ქ. მარქსი აღნიშნავდა, იყო ერთადერთი შესაძლებლობა ანტეკურთხობის ფილოსოფიის მტკიცებულებისათვის, ამიტომაც სწორად ოსწულუბისა „წინაა მიზეზთა“ უნდა უთვლიდეს, და იყო კიდევ, ფილოსოფიური დასუფილდები იმ საზოგადოებრივ-მეტყველებით სიტუაციისა, რომელიც ნათესა კითხვა-პირდაპირებითი სტავილული.

პირველად საკითხი კონების (ინტელექციის) მიერ მაღალი ფორმების ათავისების შესახებ, იმხებ, „მიზეზთა წინაა“ § 9-ში. აქ დღეს შედარება პირველად კონებისა, რომელიც უშალესი არჩისათვისა დაკავშირებულია და მეორადი კონებისა, რომელიც შეიქმნის პირველადი უყოფიერებიდან მოვლენისა. როგორ შეიძლება ვთქვათ უფრო მაღალსა — პირველადი უყოფიერებისა და მეორადი უყოფიერების ურთიერთობას აქ უკვე შესაძლებელია, რომ საკითხი იტება უფრო მაღალსა და მომდევნო სტავილუბის ურთიერთ მიმართებას უყოფიერების ანაგნოსისა, ანუ შემდგომი დროის ცნება-ტერმინების ცნება — როგორ იმხებია სიტუაცია უფრო მაღალსა უფრო დაბალსა დატევის შესახებ.

წინააღმდეგობა რომ ითქვას, თითქოს საკითხი შეიძლება ვადაქვეყნებოდა იმის მიხედვით, თუ „რამდენ დასტატებში არის“ უშალესი ურეშათობისა, მაგამ ეს ლიტონი სიტყვის მიტა ართავიკატელ იმეორებდა, თუ აქ ვთქვით, მებო, არ „რამდენ დატევისების“ საკითხი სადაც უკვე დაქვეყნებულია. სწავნილებული — მაგლის პეტრე, — „იხებია ისე, რომ მოგონად ინტელექციისა მიმართება იმის ხედვის ურეშათობა იტარებებია სწორად, რამდენად არა ურეშათობისა ინტელექციისა და დასტატებში მას, განსტავილუბებისა მაგამ არ შეუძლიდა ათვისის და ფორმების მიერ მოქმედებისა სწორად, თუ არა ვთქვით ნაირისა, რომელიც კალდის მიერ ურეშათობაში უკვე განსტავილუბება და განთავის გაიქმნე, და ანსადავარა რომელიც განსტავილუბება აქ მაღლის ათვისისა არის მას წვეთი, თუ არა იმ ნაირის მიხედვით, რომელიც მას ვაჩვენებს, ესე იგი არა იმ ნაირის მიხედვით, თუ როგორია თვითნი ათვისებისა საკმა“ („წინაა მიზეზთა“, § 9, პოლი).

კიდევ უფრო განსტავილული ათვისების განსტავილუბების ძებნა აქ პირველ მიზეზთა, რამდენად ათვისებისაში. ამის შესახებ, „მიზეზთა წინაა“ ავტორის წერს: „ათვისებისა განსტავილუბების საუფიქროდ ძებს აქ პირველ მიზეზთა, რამდენ იმის მხარეზე, რაც ათვისების, რამდენ აქ, რაც ათვისების, თვითნაა ანსადაც უნდა, რის გამოც ათვისებისა განსტავილუბება გამოდის“ (ცხ. ნაწრ. § 22).

არა ახსნა იმის ვაგება, რომ პეტრეს მიერ აქ ნათესაბის სახით განსტავილუბება უნდა ჩაითვალოს, რომ უშალესი სიტყვი უნდა პირველი მიზეზი ერთადერთი მომდევნის საგნების, მაგამ არა უკლები საგნის, ერთი და იმვე წინათა პირველ მიზეზთა მოცულობისა“ (იქვე). აქ სწორად აქა ნათელი, რომ საგნის იმდენადდა სიტყვით, რამდენ სიტყვის დატევის ის თვისი აღქმათა უნარს, ესე იგი, „რამდენ დასტატებში არის“.

საბოლოოდ აღარ უნდა წარმოადგინდეს, რომ პირველი მიზეზი, ანუ უშალესი სიტყვი, მხოლოდ იმდენად არის ცალკე საგნის, მოვლენის ანუ თვისი დატევის მიერ წყობილი, რამდენ აქ „დასტატებში არის“ უფასუნებელი.

ამრავალი, იმ სტატუსტური თვისებისა განსტავილუბება, რაც არსებობს პირველი ცვლდება და რაც შენარჩუნებული ამოქრება განსტავილუბით — რომ ამას თუ იმ მოვლენის ანუ საგნის შევსება ხდება აქ და მიხედვით, რამდენად იგი მისაქმდებოდა ანუ საკლებელი მოცულობისა უნდა ჰქონდეს შექმნილს ანუ მაქმედის, შეზღუდულია სანი საფუძვლის მიხედვით.

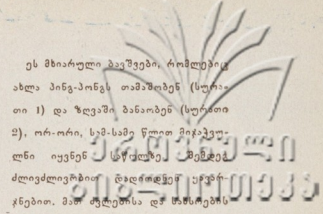
პირველი მოცულობა წინაა ფილოსოფიურ სიტუაციაში, სადაც კომპონენტები ანუ თანამდებარე წარმოდგენილი უშალესი, ესე იგი, აქ ოსწულუბე აქ მიზეზი; საკითხი იმხებია ფილოსოფიურად — რამდენად შეიძლება ეს უშალესი ანუ ურეშათობის მიერ ვითარება იყოფს ურეშათობის მიერ სიტუაციის ანუ მოვლენის, რის მომდევნოა, რაც პეტრე იმერს მიერ დატევილია, „თვით-ლოცობისა პირველსაგნისა“ (შემდეგში „მიზეზთა წინაა“ წოდებულ).

დღეს მეცნიერებში უკვე ახალი ამბავი აღარაა, რომ პეტრე იმერს ეს პირველი ოსწულუბე, მისი მასწავლებლის — თანე ლაზის მიერ პროცესის ოსწულუბისა — „უკუმიზანი თვითლოცობისა“ ამოქრებითი ფრაგმენტების ვადატევისა წარმოადგენს. მაგამ ამ ფრაგმენტებში, რომლებიც პეტრე იმერს დაწერა თავისი მასწავლებლისაგან, ვახსენებ, თითქმის არა ჩანს იმ სტატუსტური ბერის ცალკე, რომელიც ახასიათებს პეტრეს მიუღი დაწერლობას, დაწევილები „მიზეზთა წინაა“, ამ სახით ვადაღის ის რუსთაველის რუმინსა, და აქ სწორად აქ პროცესში შეიქმნევა თანდათან განვითარების საბოლოოდ სტატუსტური ბერის განვითარებისა.

უჭოლოდ მოყვანილი ლიტერატურული ფაქტებით ნათელიადაც განვითარების იმ მხარის, რომელიც მიწამოღობადა მოცულობა და ისიც ფრიად რთულ ფილოსოფიურ ვადატეგებში. თუ პირველად ნახავს ოსწულუბისა „ღმრთისმეტყველებისათვის შემოქმედება“ წინააღმდეგ — „საღმრთოსა სახე-ლოცობისა“ დაუყოფნელია ოსწულუბისა სტატუსტური თვისი „რამდენ დასტატებში აღი“, შემდეგში აქ ბერის გამოყენება თანდათან სწორდება.

რამდენად სხვაგვარადა ვაჩივად აღნიშნული სტატუსტური ბერისა რუსთაველის პოეზიის მიხედვით ნაირისა ეკონომიკური განვითარების მიხედვით ამხედ და მწიფდებლობა ენიჭება რუსთაველი ნაწევრის მოსახლეობა. ამდენად შეიძლება არ იყო ცნობილი პოეტი კონსტანტინე ჰუბოვანი, რიც ის ითვის მხრივ ანთივი ნათესაობის ამისაღმდეგ სივლიად როგორავლის ღმრთისათვის დახასიათებულია ცერეთი მოვლენა აღტავილუბება.

ვინაიდან რუსთაველია ოსწულუბის ტექსტის ცვლების წინააღმდეგ მძიმე პრობლემები დახა, უკვედა სხვადასუფიში ამ ტექსტის ფრიად დიდი მწიფდებლობის ხედა, თუ მას შეუძლია ამ მძიმე მდგომარეობიდან რამდენიმე დღეს გამოყვანა. მართალია, რუსთაველის ტექსტების ინტეგრირაციის მიხედვით დაოსტატებული იყვნენ, რომ მათი ჩანართი-დანართი სწორად, თითქმის, წმლი ამისცემდა, მაგამ რამდენად კითხვა-პირდაპირების შეწყველი სალტერატურის სტავილუბა არა ვარგებელი, ფორმალისტური კანონებისა და ღრმა მიხედვით ამოხსნა, მათი გამოკრები მანც შესაძლებელი ხდება. სწორად ამ მხრით ნათელია თუ მეტიც კვლევა აღნიშნული სტატუსტური მოვლენისა და, ვთქვით მის ზედ-დასტატებში არის იმისა.

ეს მზიარული ბავშვები, რომლებიც ახლა პინგ-პონგს თამაშობენ (სურათი 1) და ზღვევაში ბანაობენ (სურათი 2), ორ-ორი, სამ-სამო წლით მიჩვეულნი იყვნენ სწავლას, მშენებელ-ქლიფსკობით, წაღრმადე უკვარ-კნებით. მათ ტელევისა და მასსრებებს ტურბერკულოზი აწუხებდათ. ახლა კი მებედეთ ამ სურათებს, ახსნა-განმარტმა აქ საკირო აღარ არის.

ეს სასწაული მოახდინეს იმ ადამიანებმა, რომლებსაც მე-3 სურათზე ხედავთ. სურათზე — მარცხიდან მარცხი — სანატორიუმის უფროსი ექიმი ლევან ქარაშვილი, მედიცინის დაი თალოკო სუნუელა, ექიმი-ორდინატორი ტატიანა სირაძე, როგორც მათ, ისე მათმა კოლეგებმა, სანატორიუმის მთელმა პერსონალმა მთელი წლები თავდადებით და ენერგიულად იმრამა, რათა ეს ბავშვები ფეხზე წამოეყენებინა და მათთვის სიცოცხლის სიხარული დაებრუნებინა.

ამ სანატორიუმის სრული სახელწოდება ასეთია: ძვალ-სასხრების ტურბერკულოზით დაავადებულითა ქობულეთის საბავშვო სანატორიუმი „თორნი“.

ფოტო მ. კრიშვანიძის

„თორნი“

სასაუნოებს ახერხებს

ეროვნული
განკითხვა

მსახიობი
სოფიო ჭიაურელი

გეორგიული ნაციონალური თეატრი

ფუნჯი
ოთარ თურქიასი

სსრკ სახალხო არტისტები
ნინო რამიშვილი და
ილიკო სუბიშვილი

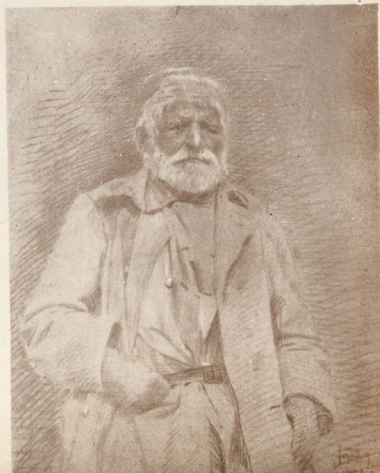
მხერხავი

ქოხე ქავთარაძე

ვ. შალიკაშვილი სცენაზე.

ჩაბველი მუსა.

თ ჯ შ ი.

კვირული ქვეყნისა საქართველო

პორტრეტის დაბავაზე, გაოცებულად შედგენილი
ფურცლები მხატვარს, მკაცრად მისი დიქტოროს სწავლა
და, დაუწყებია მისი ღრმად ჩაჭვდარი, უსიამოვნო
შელობობა და ბოლოში ხავედრებით უფრო
თიკანს ერევა, მკაცრად ან იფიქროს, თუ
იგი თავის ბედს შეუდგობდა. იგი მოცდილია ფი-
ვიურად, თორემ სულად იტყვება, მას კერ-
ძიანი ხელება და ფურცლებიანი დაწვრილი
სახე შრომისთვის ვარსადაც და მას არც უზინდებ-
თან, მკაცრად ეტყობა მომარტონის დიდებულ გენერალს.
ასეთი მოსულობა მწერსავე გამოეხატებოდა. ესაა
თავდაპირველი შინაგანი ძლიერების, ბოლომდე
ული პატიოსნების, აქანებისწინა სიბრძნის განსა-
ხიერება.

„თუშუ“ წარმოვიდგინო ჩამოსხმა და და ვაფსო
გამოჩრდილი ვეყავს, აბოლის მადალი და განს-
ერი უკანაშობი, მკაცრად შეტურბო წარბები და
ბრვე ნაკია ბევრ ჩემს მეტყველებზე. მიუხედავად
მომზარად ვთავაზობ უზირო მწიგნობებს და აფს-
ლოგება ითხოვს, მთლიანად მიხეობ ბელით განა-
მსული არსება, მკაცრად, იმევი დროს, ასეთი, რო-
მლის რისხვასაც წინ ვერაფერად ვაღივებ.

ქვეყნიანს „თუშუ“ სიცოცხლე და გრავურული
ჩაჭირის განაწესება აქამდის მკაცრი სახეა.
კოტე ქვეყნიანს მხატვრული მეტყველება
უზიარებდა ცნობარებულ ნაწარმებს მოიცავს.
როგორც მხატვრული ნაწარმების განსა-
ხიერება, ისევე მხატვრული ნაწარმების განსა-
ხიერება უზიარებლობა და ის სიცოცხლის
დაუწყებლობა ითხოვს, რადგან კვეთისათვის რე-
დაცვითადვე ცდილობ დაწარმებისთვის იგი.
ქვეყნიანს ქართულს და იმერულს, ვერულის და ჩა-
ხავის ქართულს და სხვას, საქართველოს თითქმის
ველე კოხის შილებს. ცდილობ ავსილი უზიარებ-
ლობის, თავისი კვლავ უზიარებლობა უზიარებ-
ლობა. მკაცრად, უსიამოვნოდ სახე უნდა ვეყავს
და იმერულს, რომ მხატვრის მთელი უკრძალებ-
ლოდ უზიარებლობა უზიარებლობა უზიარებლობა
და იმერულს, რომ მხატვრის მთელი უკრძალებ-
ლოდ უზიარებლობა უზიარებლობა უზიარებლობა

ქვეყნიანს მხატვრული მეტყველების უზიარებ-
ლობა, ქართული სილამუნის განსა-
ხიერება სილამუნის უზიარებლობა უზიარებლობა
და განსა-ხიერება ქართული მხატვრის იმ
საყვას, რომლის ყველაზე დიდი წარმომადგენელი
გიგი ვახუშტია იგი და რომლის შემქმნელის
დადგენა უზიარებლობა უზიარებლობა

ამს ნაშაღ ახალტურებს კერძო გ. გუნის
პორტრეტს. მასში ჩანს მხატვრის ქულის სიამავე
და განუყოფლობა, მისთან, აქ სრულდება არ არის
გამოყენებული შტრიხების დადასტოვის უზიარებ-
ლობის, რაც ახე უბრალოდებს ამ მხატვრის
თხელი რიც წარმომადგენელი.

მხატვრისთვის უფრო ან იგი სამართლი ვაწ-
ყობლობის, რაც დიდი ქართულს მოლოდინს
იუწყებდა. ამხე მეტყველებზე მისი „მხატვრის“
და „თუშუ“ პირველი წიგნის ქართულ სილო-
დის თხოვნის ყოველ თავისუფალ დროს წარს-
ის სახიერება ჩამოსულ ვადაქმნელებს მოხუც
წარმოვიდგინო. იგი ჩამოსწვდა, დაიანახებია თავის

სუსტ, რომელსაც მთელი სიცოცხლე სხვისი მა-
რის ზიანზე ვუტარებდა, კისერი ახალც ეკ-
უნის, თითქმის ბევრში ჩასმომოია; მას დაღინე-
ბული, ცხოვრების უკუდამართობი გამჭრელებული
თავლები მოუტარებია რაღაცისაგან. უფრო ვერ
უტყვას მხატვრისთვის, თავს ახატებინოს, ისეა და
უზიარებლობა, რომ იგიი ახლე ვიუბრძე
ეუ, მათთვის ვინცა ვერ წარუბრძე.

თუ როგორ ვაგადა იცნობდა მხატვარი თხოვ-
ლის მიქალქეთა ცხოვრებას, ამხე ნაშაღ მეტ-
ყველებს „მეფრების“ და „უხების“ პორტრეტების
ისინი დახალ სიკეთელოდ წრის შობებთან არიან,
მკაცრად რჩეული მეტყველებთან მათი უზიარებლობა
შეუძლებელია, ისინი ბანც კეთილშობილი არიან ბედის-
ს. მეტყველებს მოზარდული მსუქანი ლოკო უზიარებ-
ლობა და დაწვრილებული შეუტურებს მხატვარს, რომელ-
საც, მისი აზრით, დაწარმებლობა მიაქვია მის
პირველს უზიარებლობა. ის თხოვრებლობის
განძობა, რაც მხატვარს აქ ხარგისთი ვაფსოვია,
სრულიად შეუტურებელი იქნებოდა, რჩეული უზ-
მის სურათში. ისინი ქალქის ირი სხვადასხვა
ფენის წარმომადგენლებია, თხოვრებლობის ყოველი,
სიხარულად და მუხარებლობა.

1910-1918 წლებში კოტე ქვეყნიანს საქართველო
დაიჭრებოდა. სწორედ ამ ხანში თხოვრებლობის
მიწიერი მისი წარმომადგენლის პერსონალიზაცია გამო-
დგენა, რომელსაც ვერაო მკაცრებლებზე დიდი
შეაბეჭედება მოახდინა.

ამ გამოდგენაზე აველაზე დიდი უკრძალებია იმ
დროის პირველი მოღვაწეთა პორტრეტები მიიქ-
ვია. ამ პორტრეტებში მხატვარი თავისი აჯადო-
ებელი მოწოდების მაქსიმუმს იყენებს და სხვის კონ-
ფიდენციალის შესახებ უპასუხებურად მოწოდებ-
ლობის უზიარებლობა ხატავს. ასეთი მისი ვილირანა გენა-
სი, ვილირანა შალვაშვილის, დავით ვახუშტის
თვის, კოტე მესხის და სხვათა პორტრეტები.
მიუხედავად ვულგარულია, მაინც იგრძობა,
რომ ადგარს დიდი აჯადოებელი წარმონა-
ხიერება არ მისიქვია, შორს უფიქროს იმ ხედიერობა-
დან, რომელსაც ხელი ცეცხლის ცენტრების აჯად-
ოებამდე შეუძლებლობა. საჩუქრული მას არის
მარტვილი ტექნიკა ბეჭით და ინტენსიური შრომის
შედეგობით ვირტუოზული სისხარებებზე ვაწუ-
ფავს.

ამს ნაშაღ ახალტურებს კერძო გ. გუნის
პორტრეტს. მასში ჩანს მხატვრის ქულის სიამავე
და განუყოფლობა, მისთან, აქ სრულდება არ არის
გამოყენებული შტრიხების დადასტოვის უზიარებ-
ლობის, რაც ახე უბრალოდებს ამ მხატვრის
თხელი რიც წარმომადგენელი.

მხატვრისთვის უფრო ან იგი სამართლი ვაწ-
ყობლობის, რაც დიდი ქართულს მოლოდინს
იუწყებდა. ამხე მეტყველებზე მისი „მხატვრის“
და „თუშუ“ პირველი წიგნის ქართულ სილო-
დის თხოვნის ყოველ თავისუფალ დროს წარს-
ის სახიერება ჩამოსულ ვადაქმნელებს მოხუც
წარმოვიდგინო. იგი ჩამოსწვდა, დაიანახებია თავის

ამ ქართველ მხატვართან, რომელთაც მივიწ-
ყებულ და გამორჩენილი უწოდებენ, მოთხოვნის
კვირად ვადასტოვებ უზიარებლობა მც კეთი-
ანის ის საქართველოს ვადასტოვებს ვადასტოვებლობა
წინადა, მკაცრად სამომლოდინს მიიქ მუდამ მკი-
დრად იგი დადასტოვებლობა.

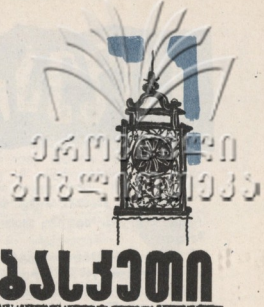
800-იან და 910-იან წლებში ქვეყნიანს უზიარებ-
ლობა უზიარებლობა და დადასტოვებლობა
მონაწილე იყო საქართველოში და დადასტოვებლობა
და დადასტოვებლობა მოახდინა. მისი შემოქმედებლობა
გამოხილული მხოვო მიფის რუსეთის მხატვრის
ტირანული, სიცოცხლის და ეკონომიური ჩაჭვრის
წინააღმდეგ ამხედრებულ ქართველი ველებობა
და ქალქის დემოკრატიული ფენების მკაცრად
ბანს, რეკლამული ცეცხის ხალხის ნაწილის ფსი-
ქოლოგიაში. იგი ვადასტოვებდა ქართველ მხატვარს
იმ ფრთას, რომელიც არა თუ არ ვადასტოვებლობა
დღე დატოვებდა, არამედ მის დენებს უზიარებ-
ლობა ჩაჭირდა და შედგა დიდი, ისე როგორც კემპარ-
ილი მოქალქის და პატრიოტის შეტურებლობა.

კოტე ქვეყნიანს წარმოშობის თხოვრებლობა მო-
ქალქე იყო. იგი დაიბადა 1879 წელს. 1897-1900
წლებში ქვეყნიანს მეტყველების თხოვრებლობა მო-
ქალქე ცდილობდა აქართველებთან — ლენის ვირტუ-
ოლოგიაში; 1901-1902 წლებში მას ვადასტოვებლობა
და იმერულს უზიარებლობა მოქალქის შორის ვე-
დავა. 1908-1909 წლებში ის თხოვრებლობა არსებულ
ლოდის სამხატვრო სკოლის მოწოდებლობა.

ცხრამისიან წლებში შეახებოდა ახალგაზრდა
მხატვარი სავსებლობაზე ბებერებში ვადასტო-
ვება; აქ იგი თხოვრებლობა უზიარებლობა („სო-
ციალისტო იზმორნი“, „მეფე“, მონაწილეობა
გამოყენებდა, მკაცრად ხელშეკრება აიძულებდა,
რომ პარალელურად უფრო „საბოლოო სიბრძნის“
შეგარებლობა უზიარებლობა; ამ მხონის მან აიიიიიი და
წარმოიქმნა ტექნიკური სექციებისათვის, რომელიც
ხატვის დადასტოვებლობა უზიარებლობა, განსაზღვრა სხუ-
თელში საქმიანობის მისი მეტად სილოდერად
მოქალქის; იგი სიცოცხლის დადასტოვებლობა
საბოლოო ცნობარებ მხატვარს და ეთიკურად
მასტრების მთლიანობა ერთ-ერთი საყვარე-
ლი რჩეულია თხოვრებლობა. 1924-1926 წლებში ქა-
ვენიანს თავისი დიდი ცოდნა მოახდინა საქართველოს
სახელმწიფო მუზეუმის მხატვრების გან-
ყოფილებისად, სადაც დადასტოვებლობა მისი არა ერთი
წინაშედასტოვებლობა წარმოშობა.

1926 წელს მხატვარი ცხოვრობდა იმერულ
წინაგარეში, შუბლის რუსული მუზეუმის მხატ-
ვარ-რჩეულებთან. იგი იქვე ვადასტოვებლობა
1941 წელს 22 იანვარს, დადასტოვებლობა ლენინგრა-
დში, ყოველი სასალოდოზე.

ახლთან სილოდებ, მისი ყოფი-ცხოვრებლობა
ში ვადასტოვებლობა განძობა ქვეყნიანს არა ერთ-
იანი წინაშედასტოვებლობა სიცოცხლის სახე შექმნივინა.
მათ შორის მეტად საყვარელებია „რჩეული მე-
ფე“, ბრვე, სრულიად ვადასტოვებლობა მო-

ბასქეთი

ბაზიზმი მინგვილი პილაზი

მეორე დღე გემების ვიზიტით დაიწყო. კარდადვე მოისმა მისი ხალხისათვის შექაბით:

— აბა ჩემგენო, სად არის ჩვენი „ბოლშევიცი“? ჩემი განზრახვებია დამაკმაყოფილებლად ცნო. მეტი მოკვება ამ მოსის, იმ ბარისას. თავისი სათქმელიც თქვა, ჩემი მოსმინა და როგორი მზაურობით მოვიდა, ისევე წვიდა.

საერთოდ, ესაბნეოთ დიდებულებს ირგინდ საბჭოთა კავშირისადმი. მათ ხომ არაფერი იციან ჩვენს შესახებ. კარობა ვინმეს ვთქვა, რომ მე ახლახან საბჭოთაიდან ჩამოვედი, მაშინვე საუბრის ცენტრში ვხვდებოდი. შეკითხვები შეითხვევებუ მოდიდა. ის იყო საუბრე დაგამთავრებ, რომ ვიღაცამ დაარტყა. ყურმილი ჩუქმა აიღო.

— სეგუნდო! — მიხიბრა.

ტელეფონს მივეჯარი და ყური მიღაცს მეორე მხრიდან მივდე, რომ გამეგონა ჩემი ძმის ხმა.

— ჩამოვიდა, სეგუნდო, ჩამოვიდა!... — ყურის ჩუქა.

ტელეფონს უცებ ჩაჩუქდა.

— სეგუნდო! სეგუნდო!... — ჩასახბის ჩუქა.

არაფერ ხმას არ აღეს. მეტი ტელეფონიც დაკიდეს.

ჩუქმა სეგუნდოს ტელეფონის ნომერი აკრთა. დღისაღამე სიგელი იღებდა ყურმილს. შემდეგ, როგორც იყო, აიღეს.

— რა იყო, სეგუნდო, რა მოგივიდა?

— არ ვიცი, — ჩერჩულით უპასუხა, ისეთი ჩერჩულით, ძლივს გაიგოთ, — არ ვიცი, ძალა წამოიკრთა, ტელეფონის ყურმილს ხელში ვერ ვიჭერ... დამამ მოლოპარაყა, რომ დღეს საიდულ სეგუნდოსთან მივიყარე თავს. სეგუნდო შეატყობინებს ინიაყას.

— საბარო, ინვალიდია, — მიხსნის ჩუქა, — იმდენი ხანი საკონცერტოები ბანაკში იყო, ან ცოცხალი როგორი დაჩა... რიგე ფეხი გამხმარა აქვს, ძლივს დადის.

ახლა ჩუქის მე ვესმენ. იგი ჩემიანების ამბავს მივეცხვ: სამიწელოში იმი რომ დამთავრა, ხელნაწი, სეგუნდო, ინია ფიშიტებმა საკონცერტოები ბანაკში ჩამიჭერეს. ჩუქამა ეტყინდნენ, ხელნაწი სულ არ დაბრუნებულა, ინია ვერც აჭადავს, ბოლის ასეებით ავაფიქრებ, ისიც გამოუშვებს.

— ვისინე? — ჩემს ერთობით მძახე ვეითხებთ.

— ის საერთოდ უნდაყო იყო, ეს ათი წელი საიდულ წვიდა. ხან საფარავნოები მოგაჭაფდის ხმას, ხან არცნებინდნენ. ახლა სამი წელი მისი არა ვიცი რა. შუნი ახლი ნაწილობის გაფანტეს: მათივი მამ გახსოვს, მის ერთი ძევი დარჩა, ინიაყა ჰქვია (საერთოდ ინიაყა მინტებლის საგვარეულო სახელია, თანაც ამდღებულ მასკურის). ახლა იგი უფადათი წლის კაცია. მისი ცოლს დაურღია ჰქვია. იმი ვივიტებოდა შეგი: ინიაყა და ედვინი. სეგუნდოს ცოლს ამერი ჰქვია, სამი შვილი კაცია: მეტრედესი, ხოსე, აბრამდო. შენი საგვარეულო მისი ინიაყის ცო-

ლის სახელია მილა, შვილებსა: ხოსე-ლესი და ედვინი. ესა და ეს, ჩემიანებში ინიაყები დაეთივალე, თოხი აღმონდნა.

სეგუნდოსთან რომ მივედი, მთელი ნათესაობა იმ დამხვდა. წარმოდგინე, რა ამბავი იქნებოდა. ჩემი ძმის ქვეყნის კონიაკ და ღვინოც იმ გავსენი და ჩვენივეთი ყაწწით დავალევი. ესაბნეოთ ღვინის ქვეყანა, მაგრამ გრემი და ზეგვარა მოეწონა. ვანებზე ბევრი იყინეს. სილესტრის ახლაც შემოსასვლელი წვეთი აღვიდა და სტუმრები რომ შეეკითხებინა, ეს რა არისო, ისიც ზემორობით ამოხბეს:

— სიმეზ ირი რა გამოიმგზავნა თავზე ჩამოსადებადო.

ჩემს ძმას — ინიაყის ჩემი დანახვისას გულის შეტევა დაეწყო, სულ იატყუე ტრიალებდა საბაბო. მეტი თანდათან დამშვიდა. ჩემი იმ ყურის დროს ექმს ბოლშევიცი გამოართვა და სამსახურში არ წასულა. ჩემი დღის განრიგი წინასწარ დაგვიგეგმი ჰქონდა. თუ ვეცლანი ერთად არ შევიყრილით თავს, დღით ჩუქისთან ვიყავი, შუადღით სეგუნდოსთან, საღამოს შუადღე ინიაყა გამოიშვალდა და რესტორნებსა თუ ბარებში მეტარებდა, ექნოში არანისთან ერთად დადიოდი, ზოგჯერ ჩუქს შემოგვიერთებდოდა, ძილთ იმ ღვინო თიანში მეძინა, მამის საწოლზე.

რა ექნა, გელო უღამე ინიაყისკენ მიწვედა, ვიგონებდით ზავშობის, ბაიოში ერთად გატარებულ დღეებს. ინიაყამ სეგუნდო მეტი იცოდა საბჭოთა კავშირზე. რიგად რუსულ სიტყვასაც ამბობდა, საღ შეესწავლა არ მიხიბრა. მოხვდა რუსულ-ბანური ლექსიანი გამეგზავნა. ესახლებოდა ჩემთან ყოფნა, მაყინობდა თავის ამხანაგებს. მეგობრ-ამხანაგები კი, იცოცხლონ, ბევრი ჰყავდა. და ყოველთვის საერთო ურბანდების ცენტრში მე ვიყავი. დამსვლად და მამაბიზინად აჭერა ამგებს. მამეგუნდო პარლამენტში მიექცენდნენ. მამც, როგორი განსჯილებულია ამ დღემამეზე არსებული ირი საწყარო...

უცხოეთში, ჩვენს ადამიანს პირველ როგოში ირი ხან აოცებს: ათსაბარო ბარებში, ცაფების, ტავერების სიმრავლე და მოსახლეობის ვანათულობის საერთო დამაღი დონე. მილაობში, საითაც არ უნდა გაიხდო, საიდაც არ უნდა შეუბნეო, სულ ერთია, მიყრებულ მუხა იქნება, თუ ხალხობრივ არის-მეტე, თვალს სასაუბრეები ეჩხიბრებს. არის დღის სასაუბრე, შუადღისა, შუადღისა (ცხენებური ხაზის გაყვება ხომ იყოღენ, გამოთიის სასაუბრე-დღის განსინდნენ).

აქ საცირად ძვირია წიგნები. უმღლესი კოდან-მიღებულ ახლავარდები ძალიან იშვიათად ჰხვდება. ანელია უნივერსიტეტი შესვლა და სწავლა;

ბასქეთი, სოფელი ბაიო.

ძალზე მიღობდა უნდა იყო, რომ შვილს უმაღლესი კოდან მიეცე. პირიდან მიცემდნენ ჩვენები, რომლსაც ჩვენი სწავლების სისტემაზე უყუებდით. ესაბნეოთ სწავლების ასეთი საფეხებია: დაწყებითი, პირველი ჩვენის, რვა კლასი. შემდეგ ე. წ. აკადემია, აქ საცოცხლოდ ვეუფლებინა და მერე უმაღლესად წარმოებები მიღან. ესაბნეოთ ექიმობა და ინერნობა იშვიათი პროფესია და ამ პროფესიის მღლიბელი დიდი პატივისცემით სარგებლობენ.

წინის ფსებრა ხომ წელარ იტყვი. ჩემი ძმარი და მე ქართულად ესაბნეოთ ნოველებს წინს ვიარაგები (ჩემი მუდელ შეწავა), წიგნების ყოფა დამუბდა და ჩემები რომ არ მომხმარებოდა, ალბათ ვერც შევიდებოდი. ერთხელ როგორღაც წინის მალიზიში ესაბნეოთ მიხილი შოლოხოვის „წინარი ღონის“ შესინდელად იღო. სტრატეგული გამოცემა ენახე (ნოველი პრემიის მიღების შემდეგ მიხილი შოლოხოვისდმი ინტერესი ესაბნეოთ მიღია), მაგრამ სიცივის გამო ვერც ეს ვიცი.

წინების ტრიაცი ვიგაოცები. თუ პატარა საქარე ეთობო წიგნის ერთი ტრიაცი ათს ათის ცალია, იქ სტრატეგისაყ ვერ ნახავთ ასეთი ტრიაციტი გამოცემა.

ვიცილი, რომ ესაბნეოთ დიდად მიარწმუნე ქვეყანა. მაგრამ ამგებდა საარწმუნობა ვი უფრო ტრიალიდია, ვიბრე ვანუბრე-ბელი რუწვა.

(გაგრძელება იქნება)

* გაგრძელება. იხ. „დროსა“, № 8, 9.

სივსაქი პარაკი ეპიკე

1919 წლის
თებერვალი

ახლა უკვე საბჭოა. თუმცა მიწის ქვეშ რას ვაგებ, როდის საბჭოა და როდის დილა. აქ, მეტროში, ყველა სადგარი მუდამ ერთნაირად არის გაკეთებული.

მე ვდგავარ იბოლისის მეტროპოლიტენის ვაგონის სადგურში, მოვიყოლო მარშალიოვს წინ და საოყრ სერას მივტყობებარ. აი, რამდენიმე თვეა ელვალები მიწის ქვეშ დგლივინებენ. ამ წნის მანძილზე ალბათ მილიონობით ადამიანმა გადაიტარა თავზე მეტყვარი, ეს სადგურად მილიონობით ადამიანმა მოინახულა, მაგრამ იქნებ ბევრს არ შეუშინებია კედელში დატანებული მარშალიოვს ქვა, რომელზედაც თითქმის განებების ნებით აღებულა მთები, მდინარეები და ეკლავიანი გზა. თითქმის ამ ქვეს სიზრდა წამოსულია ზეპირული სახანაო მთელი იმ მიდამოს, სადაც ის განაღდა და ურჩავდა დღე ვინ იცის რამდენი ასო თუ ათასი წლის მანძილზე. ეს ქვე ისტატების, ტიტულის დაუწყებელი და მივარდნილ კუთხეში დაუყოლია.

ამ ქვეა ჩემი მესხიტივიდან ამოატატებია მთები, რომელთა წიაღშიც ეს მარშალიოვ იბავება. იგი დობილის სახელთა ცნობილი და მიედ ჩვენს ქვეყანაში ტოლადუდებულია. აი, ეს პატარა მიოდან დაქინებული მდინარეც ნეკატეივით ასახულია ქვეზე. იგი აუცილებლად დობილია უნდა იყოს. ვარს დაზურული ტახ შევარტუბია.

ეს სურათმა სიციხელი და სიხელი დაუბრუნა მესხიტივიში ჩაიძრულ ადამიანს. — მამ, ვინც მარშალიოვს მოაოცებინა და დამუშავებისათვის მამაკურად შრომობენ; ამ ქვეზე ბუნების ჩაღლისნური ხელი აღებულა სურათმა აქ, შუა დღედალაქში, ჩემდა მოვლდნულია, მესხიტივიდან ამოზიდა ყოველგვარი წრედიანი, რაც კი ვიხილდა ვივარტენი ირიალი თვის წინ, მთაში მოგზაურბინას.

უკანასკნელი სოფელიც გაიარა და მანქანა ტყავანი შევიდა. კახისის მინა წვიმამ დაიჭრულა.

— წვიმას უნდა აუღწერიო, — თქვა თვითმკლდლის შოფერმა შოთა ბუცივალიძე.

— არ მოკლა წვიმა, — დაქრებული კაცის ივითი ჩაღლაპარაკა სმინიტ. როდეს მივდინებოდა შუა წინისა და შუა ტანის კაცმა, რომელსაც შოფერი მთა ვინის ტანად, როგორც ჩანს, იგი სწორი სტუმარია თელავის ფეიქალ-მარშალიოს კომბინატში.

გასი თოდანამ საშობო ხედა. ხან წყალ-წყალ მიდის და ხანაც ისევი ამრეცე აღდა, რამ კომბინაში პირდაპირ ცის კახლიანი იუბრება.

— ნეტავ თოდლასა და წვიმას როგორ ეხილებიან მარშალიოს მანქანები ამ გზაზე?

— მოძრაობა იშვიათად წუდება, — ამბობს შოთა, — ჩვენი შოფრები ისე აჩიან დაგვიშვებენ, უამინდობისა აღარ ტრიაიან.

— დღეში რამდენ გზობას ანგრები?

— წოვი ერთს, წოვი ორს.

— ირეა?

ცოტა ხნის შემდეგ მეუბნება: ორ გზობასო. ეს მე აღრეც ცვილიდა. კომბინატის მოავრგა ირეინება მირიან გულთაიანს ირიოლი საათის წინ მოწინავე შოფრებზე სახების პირველი შოთა ბუცივალიძე შევიდა სივსაქი.

კვირად ნაბიჭო მოსახვევია და ყველა მოსახვევი თაყაზიურწინელი უსჯერულს ეტყვიანა. საქმებისა, სულ ერთი წმითი დაავიანის შოფერმა სპეის მოზრების, დროულად ვერ მოაძრინის მანქანა და შირას. რაც მოხდება, დანარჩენი თქვენ წარმოადგინეთ.

აქ, ამ შუა მთაში თავლინი მიდებდა დიდად და შორეული ქალაქების სსსტურებით და მეტროპოლიტენები, რომელიც აქ უბრა მარშალიოვთა შობარკობულია და აღმათ ბევრს ვერც წარმოუდგენია არ თავაწერიული და ჩოხიუხერი შრომა სპეირა ამ მარშალიოს მოსაიოცებლად.

თელავის მარშალიოს მადარათა სამშარბოელი 1980 წლიდან ფეიქალ-მარშალიოს კომბინატად გადაკეთებულა და დღეს ქალაქის სივსაქი წარმოადგინდა.

უნისლო დღეა, ნახევრად დრუბლიანი. მთაში ვართ და საკურთხე საფიოთი ცხედავ, ჩაიხტება ჭრებისა და შრომის შედეგად იპოვებენ მარშალიოს თვითივე უფასულს.

აქ, მარცხენად და მარხნივე, კლდეებსა და ბეჭობებს შემბინა ბუღლოურად და ფარო უსაშობო გუბი გაუტრია. ყველაფის, სადაც კი მარშალიოს კვლას მიანებენ, აფიოებენ კლდეებს, ანგრევენ ტანებს და ისე მიხევათ სამაქვანო გზა.

ზიდ შუა გზაზე, იქვე ახლოს, სადაც ოსტარულიანი საერთო სისტორიხული აუშენებიათ, მარშალიოს ვეება ლობები წვიან. ამ დღებზე ჩამოსხვანას მიედ დღის შრომით მიქანცული ქვის მიოდლები და აკობასა აბოდლები.

სამინისტროს წარმომადგენელ მარშალიოს თვითივე დღის ათადარებს, ფრისა და ხარისხს უწყნაც ვერბათ უფიბი დაიარა და მეც დამატარა; სპეიარბოროკ საკიბებზე დიდხანს მეგობრულად ეთაობისა დობიტი კახიტირის უფრისა ლევან ბიკოშვილსა და სხვა მუშაკებს.

კახიტირებზე ხიარული მოდელდა ვდგავარ, ახლა და ქვის მიოდლებს ვესაუბრები. ლევან ბიკოშვილი და სამინისტროს წარმომადგენელი სადღაც რაღაც საქმეზე წავიდნენ. შოფერიც დაიკარა. ვიცო სადაც იქნება. საერთო საკოორტირებელი სახედილიო პუნქტა ჰქონიათ და ამ პუნქტს დამაში ქალშეზული განაფებს. მთლა, ახლა იმ პუნქტში ზის შოთა ბუცივალი და ამ ექთანს შესციოებენ.

- დღისი არ გადაკარები ხომლებ? — ვკითხები მარშალიოს ლოლზე ჩამოჭდარ ჩია ტანის ბუბს, — მთაში სახსელი კარგია.
- აქ დღეში დალიო, აი იქ ხახილებ, — თითს იშვებს გზის პირას დაუძებლად ურდობისკენ.
- რა ახა ვეებ?
- შამალი.
- ლევი ხარ თუ ქიტი?
- მტერი ვარ, დაღისტნული.
- მტერ დაღისტნული როდის მიდისარ ხომლებ?
- როცა შევბრლები არის.
- მანამდე სულ მთაში ხარ.
- შაბათობით თელავში ვავისტირებ ხომლებ, ნაცნობებთან.

შამილს სადარბის ვკითხები.

ბეგრე მათავინ თვებიბი ვერ ნახულობს ოქასი, ისინი როგორღაც გვანან რეგენში ვახული თებშეტირები ვესწამდებოდა, მიედ დღე ითქვის გებინაზე დანად და სხვათებზე ხაღებებს, ბოლუ საღამოთა მუდგურ კაუბტებში. მათი კაუბტები სპეირის სახსვრებზედა სახლის ოთახებში. სხვადასხვანარი ვანაროთებში ტრიაობის, სახლის ფარეჩებზედა ვახუბრებენ ყოველგვარი სინხმებს და ემბოტები შროლიან. ბოლუ დილით ამ სახლის ბინადრის აბუღებებს, სხვადასხვა კარიბერიზე ვადანტებთან, მუდგურ სახითაო ვრებუ ამპაროლებში ავტომანქანებს, ავტოგულანებს კომპარტირები და ხევიან ხეზე ვანაროლებს აფეტიებს ხს.

დახალ-დახალი ხნიერი კაცი მოვიავლიოვდა. ვაცივიანი. ჩრდიკავილი ყოფილა ვვარად მერე მოამხებ, რომ მის ნახულებს ხას კაციის ნახულებარში გაშობარეც თუბრენ, ხას რომ მარშალიოს ვაღლის, სადღაც ვინდა შეხებდა და შემოხებდა წუნს ვერ უღწია. მიუდღებდა ხანდაზმობის, ორკაციტობა საქმეს აკუბებს. ყოველთფორად ოთხი კომპარტირის ნაცვლად ექვს-შვილ კომპარტირ მარშალიოს აწაღებს, ბურღებს, ჩარჩებს და თლის.

წარმშობით მოხვეც ყოფილა, თელავში დაუდგია მთა თავისი ქალბათი. სხვათა შორის ერთი რამ შეინიშნება. მთაში მომუშავეთა მეტე წილი მიიის ხალხია და იქნებ მთის სივსაქიდან მოთავანა იქნა აქ?

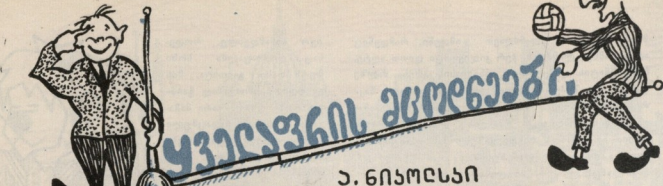
მანქანის მოწინავე მეტვიროვები ვახილ ვინაიან და პლატონ წეწიამდე ამინს. ათათი წვილა აქ მუშობენ და, როგორც უხნის უფრისი ბიკოშვილი ამბობს, შრომასი ბოლს ვერკრევენ უღწიბ. და ვანა მარტო ისინი, აქ ბეგრეა მოწინავე, მუშები და შოფრები, ისტატები თუ ბრავადარები.

მარშალიოვსი დატვირთული მანქანა თავკვეზე ფრხოხილად ტრეება. ახლა უფსკრული ჩვენი მანქანეც წეებს; ბინდი წედა მიცოცებს დაბურღულ ტვიდან. უფსკრული თანადან დახლებდა და მალე გვესტე ვადავიარო. ისევ ისმის მანქანის სკეტირის ხსი და ექო ისევ ნისხული ვაზდად მოგვარებობს ხეცუფეხები.

აი, კუთვინ ვადავიარე და მანქანას ახსაღებუ ვარბის. სადღაც უყან დარჩა კუთვინის მთები. უყან დარჩა მდინარე დობიტი და უფსკრულის თავზე მიხაველი სახითაო ყოფილა.

საღამოთი კი აღმოსავლანს დღესთან, შვარჩიანის ზიდის უფრები, თანად აღო ქვეა და გულში დაღვრემლის ოს ხალხი, ვინც დაღვრემლად მთაში აჩიან, არ უფსკრულიან თოდლას და წვიმას, ვინც სპეიარბო მანქანებს იმ სახითაო გზაზე დატარებენ, რათა მეტი და კარგი მარშალიოვ ბისქენ საშობოლი.

სარლომონ დემურასანაშვილი

ა. ნიკოლსი

ერთი ჰამ ვერ განვიცა: საიდან განჩნდნენ ფეხბურთის ამდენი მცოდნეები? განსაკუთრებით მომჩივნი იხიან მსოფლიო ჩემპიონატის დაწყების წინ. ერთი სიტყვით, მოხვდნება ადარ იყო პროგნოზებისაგან, რომელი გაზოტოც ვინდა გადაეშალა და წავედითაი ერთი ამტკიცებდა, პორტუგალია გამარჯვებული, მეორე ამბობდა, — ბრაზილიაო, მესამე პირველობას ჰყენებს უწინაწარმეტყველებდა. მეოთხე ამბობდა, რომ, საერთოდ, პირველი ადგილზე გამოვლდება სურლიაო უცნობი ბეგადარო. მხედველობაში მიიღეთ ის ამბავი, რომ თავიანთი უჩრტის გამოქვამდნენ ანა ვინმე უსამკურნებელი და უხედველი, არამედ საჭმელი სახე-დღესეული ადამიანები—სპორტის ოსტატები, მწვერთვ-ღები, ფეხბურთელთა გუნდის ექიმები.

ისე კი, უხედველი ხაჭაოლ ზღობილი იყვნენ. ერთხელ მტრთაში ორნი სწორედ ამის თაობაზე წაყვიდნენ ერთმანეთს. მათ ვერ გაეცდნენ შეშვარია და ურეკადი. მთელი ვაგონი შეუდგებდა ერთმანეთს სასტუმრად გაწოდებული ახაგურადღებს.

„იპე — ვაგველ მანინ გუნდებში, — სად არის ერთი კარგი წყებას“ ჩიხთხიხასა სპორტის მეთაობა, როცა, სულ ერთია მანინ ვერ გამოცნოსი ჩე. მი აჭრით, ჩით არის კარგი ფეხბურთი? იმით, რომ ფეხბურთის თამაშისას ყველაფერი შემოსხვევათაობაზე დამოკიდებული. ამბობენ, რომ არის ჭკვიანური თამაშები, შავალთაოდ პრეტერანსი პროცესირებისათვის, სტუდენტებისათვის კი „თამაში ხოლოდით“, და თუ ვაგარტყელება შედარებას, მანინ ფეხბურთის მოხედება პირველადიების დი-აპაროში. და ამასთან, არა ბეგითი პირველადიების, არამედ ისეთი უმაწვლდის დიამაოროში, რო-მელიც ვაგეშვებულთა და არ იყო დიდი შეხვეწე-ბაზე კიდურ არაინ წამოიწყებებს.

მიკლად, რამენ წინაწარმეტყველებდა ფეხბურთ-ში ოცნად შეუძლებელია.

მხოლოდ ერთხელ შემერეა რწმენა პრაგონზე-ბის მითარბად და ისიც არა დიდი ხნით.

ვალდობას მუშაობაზე ჰქონდა. მეც წაყვიდი. სტუ-მტრები უხუცესი იყვნენ, მაგად ახაგვარი სახე-მეცხეობა ვაგეშვით. ერთ კუთხეში ქალბი რადა-ღეწე სახურამდნენ, ხოლო მეორეში მამაკაციანი წაგეშვალდნენ, პაპიროსს ახოლებდნენ და ტბულვაოროს უფურტებდნენ. ყველას მივყავდი, ოჯახის უფროსს საშუაობი გადავიცი და შემარტე-ვა, შავიდას მარტო მივქლოდი. ტბულვაოროსის საუფრებლად ვაგეშვური. ცერანზე, თითქოს ჩენს

ჭიბრზე, მოსკოვის „სპარტაკისა“ და კივის „დი-ნამოს“ შეხვედრას უჩვენებდნენ.

რა თქმა უნდა, ყველაში გადაცილებით აღვწე-ბდნენ თავალს და თან უოველ მომწინე კომენტარს უყვითობდნენ. მე კი ვიჯიარ და ვფიქრობ: „რა საჭიროა აქ კომენტარები, როცა ყველაფერი შემ-ოსხვევაზეა დამოკიდებული? მაგალითად, ორი სპორტსმენი ას მტრის თუ რეგულარულად სხვა-დასხვა დროში ვაბრბენს, მე შენიშნაო ვიქცა, ამ ორიდან რომელია გამარჯვებული. მაგრამ ფეხ-ბურთის შეიძლება პროგნოზის გაკეთება?“

ამას რომ ვფიქრობდი, ვალდობამ თქვა: — ერთი წუთის შემდეგ ბურთს გაიტაცენ.

მიწოდდა სანადირო დამელო ნახევარი ლიტრი არა-უე. რომ ეს არ მოხდებოდა, მაგრამ ოჯახის უფრო-სისა მომჩივდა. სულ ერთია, მადე შავიდას უნდა მივხედობოდიო. უოველ შემთხვევაში, საასი მანინ დახვებო. „ახლა კი, — ვაგეშვებე გუნდებში, — გახლებდნენ ცეცხარს, ყველაფრის მცოდნე ვუ-ბაღობო“.

და წარმოადგინეთ რა მოხდა ფეხბურთელიც უფრო ცხატედ ათამაშდნენ. ზუსტად ერთი წუ-თის შემდეგ ბურთი ბადელი ვაგეშვა. ვაგეშვულმა გადავხედი ვალდობას, ის კი ისე შეხედდა უფუ-ბელს ტელევიზორის, თითქოს ის ასეც უნდა მო-სხდარიყო. ვალდობა ხდუმს და მეც ვდუმვარ.

„ეშმაკა დაღაზგროსი — ვფიქრობ ჩემთვის, — ესეც უნდა ის ხომ... ეშმაკა იცის რა ხდება?“

ვალდობამ ისე წამოიწყო: — ახლა დანიშნავენ პენალტს.

„შეიძლება, — ისეც ვაგეშვებე უე, — ფეხ-ბურთის თამაშში არის რაღაც განსაკუთრებული აჭრი, რომლის ვაგეშვობაც ამ აჩუგე-დარტულუ-ბიდან სხეივალტებებს ზუსტად შეუძლიათ. აი, ახლა კიდევლები ალბათ ნერვულობაზე გატანაოდი გოლის ვაგეშვა ადვილი შესაძლებელია შეცდნენ!“

ასეც იყო თვალს ვერც კი შევასწარი შეხედ-მამებს, რომ მსაქმა თერმომეტრტარაინი საქარაო დანშნა.

ვადრე მოთამაშეები კარებთან შეგარდებოდ-ნენ, მე ვაგეშვად ვაგეშვა ვალდობას: — გაიტაცენ?“

— არა, — თქვა ვალდობამ, — ბურთი ძელს მოხვდება.

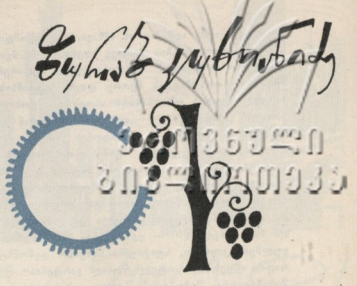
ბაქი — ძელთა. წარმოადგინეთ, პირი დავაღე ვა-ოცებისაგან. „საჭიარ, რაღაც ნიშნებით ვაგეშვა, რომ გოლი მომიყვდა. გოლის შემდეგ ცხადია, ადვილი შესაძლებელია თერმომეტრტარაინის დან-შინვა. მაგრამ ძელს თუ მოხვდებოდა ბურთი, ამას როგორდა მიხვდა?“

— უფრო მივდებ, — მიგმარებ ვალდობამ, — ვა-ოცები ყველას, მითხარი ერთი როგორ ხდებო-ბას ვალდობარს?

— ამას რა უნდა, — მიასუსხა ვალდობამ, — „სპარტაკმა“ და „დინამომ“ ხომ გუშინ ითამაშეს, დღეს კი კონოლენტს მეორედ ვაგეშვებენ.

მე რომ მეთობო, ვასაწვევებოდა აჩიან ახეთი ვალდობარის მცოდნეები...

თარგმნ. ნანა გომილვაძე

ვერცხვლავი, მუხამო...

იმ ვლცხვას ეტჰის ქვეყნად ლატია, ვის სერშიაც ვაზი ვერ ნახოთ, შენი ნეტარობი, შენი შავიდავი ციციცილობი, ვენახო!

იმ მიწის ღაზის ვინაც ვერ ხედავს, ღმერთმა დაწვევდოს, ღმერთმა დაღაზგროს, შენი ჩიხთ, როგორც მუფე მეთვლა ციციცილობი, ბაღაბო!

იმ მიწის ღაზის ვინაც ვის შევილობით, ვალდობა ადრე იგი ზერტებო... თქვენი სიბილდით, შხარავალდობით ციციცილობი, ქვეყნო!

სწორედ ახლა თამი ვალდობის, მოვადე სიტყვა დასტუტებო, თქვენი სიტყვით და ვამტანობით ციციცილობი, მუხამო!

თუ ვერ შევასწინებო თავადიროდნი მათ ეშხა, მადლდენ რომ დაიხიებოთ — ჩრთველ დაურე კალხახებიც ვაგეშვებო, ზებებო!

ვაჟის ლირიკი

ხის კენჭიროზე ვაზის ღერებში მალა მთცივას ბეკალის ცეცხებით —

ჩაკ დავახი ხის ტრას ალბაციტის, აციციდა, ქარაა ვაზ ვერ შესვარა და ვაგეშვობა, როგორ პარბალებს მხის ნეტარობი მთვრალე ქვეყნად.

ა ბ ვ ი ს ტ მ

კამერები ვაუთაგვას სიციტს, ნიშა ხარი ხამუშ-ხამუშ ზგუნეში... და ნიშინი უხეზდებე აკრვას ისე, და ნიცივას სურვერულდას ნეშო.

ვალდობარებს ჩრთვ ჩრთვად ქირის, აციციდა, ქარაა ვაზ ვერ შესვარა და ავციტო მთის კალხახებე თირილითი შხის დასმარტულე ოქროს ზუტხებს თილდის.

მიწოდ-ველი იცილვის შხის და იცის, ვერ დავლად ვაღაბების თილდის და კანკალდებს მესტეების მიერ დაეწეილი კურბანდობა ტობი.

ავტ. სსრ კ. პარკოსი
სახ. სახ. ნესეძე
თბილისში

დაზღვრათ: — გამოცემები კარგა მომდგირი და დარჩენილ დროს ისტორიანი შეცვადენებისათვის გამოიყენეთ.

თანაგულდებნა მხარი დაუჭირებს საუკუნოთა თავდაცემის თანგმანს და მეორე ტაშში აწვავს 27მ გაწარმებს.

ამის შემდეგ შეწარმენა განაცხადი, რომ ამ შემთხვევაში, თუ მატიხს დროს აწვავს მიაღწევს 10-მ-ს, იგი ურუკლოვს მისებრ ნების აღან სატტს კარში დადგეს და იმეცადინოს, რათა სწავალი არ ჩამორჩეს და ირინები არ გამოკვეცს.

ბანადელი ბიზნისი ოინებაი

ქალაქ ტორონტოს (კანადა) პოლიციამ დაამატირა ჩვიდმეტი წლის სამი მოსწავლე, რომლებმაც ააგეს ორმეტრიანი ორსახლსურიაინი რაკეტა. გასულ წელს მათ არაფლადურად გაუშვეს 100-მდე რაკეტა. მეორე რაკეტა სტარტზევე ფოქვებდა და სტიროზულად აწანებდა ახალგაზრდა გამოგონებლებს. რაკეტის ერთ-ერთმა ასეთმა აფეთქებამ ერთ ბიჭუნას ხელი მოაწვდით; მეორე აფეთქებამ დააზარა სახლი, საწურბები და 70 ათასი დოლარის ზარალი გამოიწვია; მოსაზრებს, რომლებიც ტორონტოში დააჯიშეს, ეწვევებთ მ იგითი თვითღუდლების აღკვეთა და მისი დოლარი ფულადი ქარბა.

ბახლი „ჩვეულებები“

სან-ფრანცისკოში (აშშ) მან წნიათ D. F. ცოლების ცაცლა-გამოცემის ოთხი ფარული საზოგადოება აღმოაჩინეს. პოლიციის ერთმა თანამშრომელმა მოხუცებამ ამ საზოგადოების საფუძის დაწერებამაც; მან თავისი თვითონ წხა როგორ მოდოდენენ მოწვეული მამაკაციები, მოსაყვადით თავიანთი ცოლები; შერდებ, 82 კაცმა, ურუკდგარი შრომიების გარეშე, ერთმანეთში გაყვალეს თვითანთი ცოლები.

საზოგადოების წევრები ირწმუნებიან, რომ ეს ახალი „ჩვეულება“ მეტად ხელსაყრელია: კაცებს აღარ სჭირდებათ ბარებში სიარული და დროს დაზარება, რათა ახალი ურთიერთობა დაამყარონ მანამდე უცხო და უცნობს ქოლებში.

„ცოლების ცაცლა-გამოცემის საზოგადოების“ პოლიციამ მომოდინა მას შემდეგ მაიკო ურთალებმა, როცა ერთ დღეს, რომელიც ცოლებმანამ პარტის საშუალებებით მოუწოდებდნენ — ჩაეწერეთ ამ საზოგადოებაში.

ამ აღმოჩენას არავითარი ძიება და სასამართლო პროცესი არ მოსუკლია. საოკლო სასამართლოს თავმჯდომარემ ოციდაღურად გამოაცხადა, რომ ასეთ შემთხვევებში ადამიანებს სრული უფლება აქვთ თავიანთი შეზღუდულებისაგან მოიქცეონ და ცოლების ნებაყოფლობით გაყვლა დაწინაურული არ არის.

შუმბარა სამგაზრო ჩემოდანური

ამერიკის შერიგებულ შტატებში ცოტა როგია შემთხვევები, როცა მგზავრებს, რომლებიც სახვარო ტრანსპორტით მგზავრობენ, თან მიიქვთ... უშუმბარო. თავიდან ჩამოხურონ საშუი კოცურებში, მოახლოვონ სანატრილი მეცუადრობის დრო, ანგარიში გაუსწრონ მეტლ პარტიზონის შეგებულ საქმეში — და ვინ მოვლას კიდევ რამდენი მიზნო არსებობს იმსახავის, რომ მგზავრებმა თვითმფრინავში მომბეზი აიტანონ.

უკოლოვე ამის გამო სახვარო ტრანსპორტის მუშაკები იძულებულნი არიან გულდასმით შეამჩვიონ მგზავრების ბარგი, რათა თვითმფრინავს მოსალოდნელი ხიფათი თავიდან აუცილონ.

უფრო ზუსტი შემოწმების მიზნით

ერთ-ერთმა დიმიმ დაწავადა მანკიადურ ღნწმდგარ. (წმწმდგარ. მწმმს აღმოჩენა... მგზავრება აგრის ფლობის თანამშრომლებს, ეს დანაგარი იწვევს ბარგი ჩამოღებულ უშუმბარების დეტონაციას. ბარგი, რომელიც კონვეიერის შეჯებს თვითმფრინავში, გაყვლის სადეტონაციო სიყარსა და, იმ შემთხვევაში, თუ შეიკუშმარაა დამოუხლო, დაუფრებლები ფოქვებდა.

მისანბრა ნფე-დერფლები

ინგლისში, ქალაქ ბატონი არსებობს მისანბრთა ნებაყოფლობით ორგანიზაცია. წელს ამ ორგანიზაციის წევრებმა უკვე მეექვსე კორიფლი ოპერემს. ახლად დაიწყოთვებულებმა გადწურებები, რომ შეიძლება ერთად იყენებენ არა მარტო თავისუფლად დროს, არამედ სასახურბოც, ამ მიზნით ამ ექვსი წევრიდან შეადგინეს ერთი სახანარო მანქანის ციკლეგი. გაზოები აღნიშნავენ, ამ მანქანის ციკლეგი ცოლებით უკეთ მოუშობს და ეფექტურად აქმობს ხანგრძლივს, აღდერ სხეები.

ალან სატტი ბაკვიტილებს აზრადებს

ახალგაზრდულ სადებუთრო გუნდის „ალაში რეინერის“ ყველაზე საუკეთესო თავგანსმელი აღან სატტი ბეიტი მოწვევდა. ერთხელ, როცა მისმა გუნდმა მატებს პირადი, სიხვედარი მოიგო აწვარბოში 1410, ალანს სიხოვა შეწარმენებს, ნება მიეცა მისთვის, რომ მეორე ტაშში მერაბედ

გარეკანის პირველ გვერდზე — გამოველი ნანტომი, ფოტო. თ. ფურცხვანიძისა, მეოთხე გვერდზე — ტუბიული. კულტურის სსსახლე. ფოტო. თ. არგვაიძისა.

რედაქტორი გ. ნატროშვილი. სარედაქციო კოლეგია: ი. გიგინეიშვილი, ს. დურმიშიძე, მ. სააკაშვილი, ი. ტახადაშვილი, ი. ციციშვილი, ჩ. ჩხეიძე, უ. ჯაფარიძე.

სამ. კვ ცინტარალური კომიტიტის მამოცამდებელი | მსახვარი-რედაქტორი და ნოდა. ტერედაქტორი და სხვადასხვა. კორექტორი ნ. ქუთათაძე. რედაქციის მისამართი: თბილისი, რუსთაველის პრ. № 42, III სართ. ტელ.—რედაქტორის 9-54-66, 3/ფ, მდენიანს—9-82-69, განყოფილების—3-28-42, 9-01-39.

რედაქციის შეშუბული მასალები ავტორებს არ უბრუნდებათ. უახლოესი 30 კაბა.

ბელმოწერილი დასაბეჭდელ 6/ჯ-66 ფ. გამომც. № 140, ქალ. ზომა 70X108/1, 1,5 კმ. ფურც. ნაბეჭდ ფურც. 4,11. საავტორო ღირებოდა რაოდ. 4,79. პირბითი ფორმათა რაოდენობა 4,8. ფინიურ ფორმათა რაოდენობა 4,8. ტარაჯი 30.000. შეჯ. № 3319, უფ 02382

Ежемесячный общественно-политический и литературно-художественный журнал „Дроша“ (на грузинском языке) Издательство ЦК КП Грузии.

ყურადღება!

წარმოებული საქართველოში

„ურნალ იღროსი“ რედაქცია მომადლი 1967 წლისათვის მკითხველებს ბევრ საინტერესოსა და ახალს მოგიტყობა

ურნალი მოგიხიბობთ, თუ რა ხდება ჩვენს რესპუბლიკაში — ჩვენს ფაბრიკებსა და ქარსნებში, კოლმურერნობებსა და საბჭოთა მეურნეობებში, ინსტიტუტებსა და ლაბორატორიებში, როგორ იბრძვიან ჩვენი ადამიანები სახალხო დოვლათის შექმნისათვის, ახალი ყოფისა და მორალის დამკვიდრებისათვის.

ურნალი გამოაქვეყნებს წერილებს ჩვენი ყოფა-ცხოვრების საკვირბოროტო საკითხებზე.

ურნალში დაიბეჭდება ქართველი, მოძმე და უცხოელი მწერლების საუკეთესო ნაწარმოებები, სათავგადასავლო მოთხრობები, ხელოვნების ოსტატთა ახალი ნამუშევრები, ნარკვევები ქართველი ხალხის რევოლუციურ წარსულზე.

ურნალის ყოველ ნომერში სათანადო აღვლილი დაეთმობა უცხოეთის საინტერესო ამბებს, ფართოდ იქნება წარმოდგენილი სპორტისა და იუმორის განყოფილებები.

გ ა მ ო ი ნ ა რ კ ი

საზოგადოებრივ-პოლიტიკური და სამხატვრო-ილუსტრირებული

ქ უ რ ნ ა ლ ი

„ღ რ ო შ ა“

ურნალი გამოდის თვეში ერთხელ და ღირს 30 კაპიკი.

ბელმოწერა:

1 წლით 8 მან. 00 კაპ.

6 თვით 1 მან. 50 კაპ.

ИНДЕКС 76056

ეროვნული
ბიბლიოთეკა

